8/11
október - říjen
2011
ročník 81

Rozsievač
Rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
Časopis Bratrské jednoty baptistů

Ajhľa,
predkladám vám dnes požehnanie...
ak budete poslúchať
prikázania Hospodina,
svojho Boha,
ktoré vám dnes dávam.

5. Mojžišova 11, 26

Hle, činím
něco docela nového
(svědectví)

Téma čísla

Vďačnosť v živote

Worship Festival United

Na konci prázdnin se uskutečnil ve Vsetíně první ročník Worship Festival United. Sešlo se na něm přes 1600 účastníků, 250 účinkujících a řečníků ze všech míst Čech, Moravy i Slovenska. Po několika letech modliteb, přemýšlení a plánování tak vznikl tento multižánrový křesťanský festival, který v České republice zatím neměl obdoby. A to nejen svou velikostí, ale především spoluprací místních sborů ve Vsetíně a zapojením desítek dobrovolníků a organizátorů z mnoha církví i křesťanských organizací.

Děkujeme Pánu Bohu za možnost společně sdílet naší víru, modlit se a radovat se z toho, že nás – jak znělo téma celého festivalu – Kristus propojil, proměnil a povolal.

Jan Jackanič
vedoucí Odboru mládeže BJB

Obsah

Worship Festival United (J. Jackanič) /2
Dobrá vďaka (D. Kraljik) /3
Podmienky úplného Božieho požehnania (J. Szőllős) /4
Buď vďačný /5
Allen Buchanek - příběh smrti a života (P. Novosad) /6
Svetový deň modlitieb baptistických žien 7. 11. 2011 (P. Davis)
Pozdrav z Karibiku (Y. Pitter) /7
Amen (V. Pospíšil)
Už vám Pán někdy poděkoval? (P: Mečkovský) /8
Myšlienkáreň (P. Kondač)
Povinné úsměvy a shnilé jablko (J. Vitek) /9
V dvojici s Duchom Svätým (J. Stupka) /10
Má Bůh odpověď na každou mou otázku? /11 (D. Wilkerson)
Misia sa deje mimo kostolov a modlitební (O. Garaj)
Hle, činím něco docela nového (I. Svobodová) /12
Vďaka Bohu? Žiaľbohu? Na cieľovej rovinke /13 (M. Csanda)
Zborový deň v Leviciach (M. Weissová) /14
40. jubileum našeho zpěvníku (R. Novák)
Vzácné jubileum /15
90 rokov a stále radostná (Bernolákovo)
Krize v Somálsku (L. Šíp)
Blízký východ a porodní bolesti Mesiáša /16 (L. Schneider)
Kde jste, Jeruzálémané? (L. Schneider)
Proč podporujeme Izrael (M. Kallus) /17
V Iráku ubylo křesťanů
V Súdánu narůstá tlak na kresťanské společenství
Pražský festival VOX 011 vyhlašuje souťež
Skončíme vydávanie ZRNKA? (S. Kráľ) /18
Křesťané a Židé v Turecku
Kde je církev? (R. T. Čižmár)
Světlo pro Ugandu
Dva pohledy na porozumění Božímu /19 uzdravení (P. Plaňanský)
Noemi - inzercia
Obchôdzky - báseň (G. Seashore) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač

Šéfredaktor Stanislav Kráľ.
Zástupca šéfredaktora Jan Titěra.
Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová,
Grafická koncepcia časopisu a prílohy ZRNKO: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.
Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35,- Euro, predplatné na rok 13,50,- Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6,- Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovska 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 8/2011: 23. 9. 2011
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Dobrá vďaka

Drahí bratia a sestry, priatelia! Za nami je už obdobie prázdnin a dovoleniek a jeseň sa už celkom udomácnila v našich záhradách, poliach i uliciach. Začal sa nový školský rok a s ním i nové povinnosti pre žiakov i rodičov. Aj v našich zboroch stojíme pred novými povinnosťami a prácou na poli Božieho kráľovstva. V tomto jesennom období mávame aj deň Vďakyvzdania, a to preto, aby sme uprostred zhonu života nezabudli na vďačnosť, nezabudli ďakovať Pánu Bohu za všetky dary, ktoré prijímame z jeho ruky. Na mnohých miestach nás Božie slovo pozýva k vďačnosti: „Dobre je vďakou oslavovať Hospodina...“ hovorí žalmista v Ž 92, 1.

Napriek tomu žijeme vo svete, ktorý je naplnený nevďačnosťou. Milióny ľudí sa ešte nikdy nezastavili vo svojom živote, aby Bohu zaďakovali za jedlo, ktoré majú, a za všetky ostatné veci, ktoré dostávajú od Boha. Ďakovanie je uznanie nášho dlhu, ktorý nemôžeme splatiť, voči Bohu. Keď vyjadrujeme svoju vďačnosť, v skutočnosti priznávame, že nie sme schopní zaplatiť darcovi. Zároveň tým vyjadrujeme svoju závislosť na Bohu.

A toto je to, čo pokoruje našu pýchu a sebestačnosť. Prijímame mnoho dobrých vecí od Boha bez toho, že by sme sa mu za to poďakovali. Niekedy mu možno ponúkneme lacnú a formálnu vďačnosť, ktorá nie je odrazom nášho srdca. Takýto postoj sa však nedá odstrániť niekoľkými zbožnými frázami a náboženskými činnosťami. Potrebujeme si práve v týchto dňoch znovu uvedomiť, ako veľmi zadĺžení sme u Boha. Písmo sväté nám hovorí, že nedostatok vďačnosti je začiatkom pádu jednotlivcov aj národa. Tragický príbeh degenerácie pohanských národov je v tom, že sa vytratila vďačnosť: „... poznali ho ako Boha, ale mu neďakovali...“ (Rim 1, 21) Pán Boh sa takýchto ľudí pýta slovami proroka Hozeáša: „...či nevieš, či si zabudol na to, že som to ja, ktorý ti dávam obilie a vínnu šťavu a olej, a že som to ja, ktorý som ti rozmnožil striebro a zlato...?“ (Hoz 2, 8)

V tomto všetkom nachádzame jeden princíp, ktorý je nadčasový a činný v dejinách národov. Previnili sme sa v tom, že prijímame blahobyt a požehnanie z Božej ruky, a pritom zabúdame na vďačnosť. Písmo sväté nás upozorňuje: „Keď budeš jesť a nasýtiš sa a vystavíš si krásne domy a keď sa rozmnoží tvoj dobytok a budeš mať mnoho striebra a zlata a hojnosť všetkého, hľaď, aby sa nepovýšilo tvoje srdce a zabudol by si na Hospodina, svojho Boha, aby si nepovedal: moja sila a vláda mojej ruky mi spôsobila toto bohatstvo, ale pamätaj na to, že je to On, ktorý ti dáva silu a dal ti všetky tieto veci...“ (Dt 8, 10 – 18)

Mali by sme sa preto v týchto dňoch „vďakyvzdania“ zastaviť uprostred našich problémov a hojnosti a vzdať Bohu vďaku za jeho mnohonásobné požehnanie, ktoré sme prijali z jeho ruky. Predovšetkým za požehnanie a dary, ktoré sú nadzemské, večné, za „...dar, ktorý sa nedá vyrozprávať...“ (2Kor 9, 15), za Pána Ježiša Krista. Ak si prijal tento nebeský dar, vzdaj Bohu vďaku. Nech uprostred nášho sveta neistoty a zmätku zaznieva naša vďaka, nech z našich sŕdc vyviera pokoj, radosť a oslava za všetko to, čo prijímame dennodenne z Božej ruky, a zvlášť za to, že máme bohatstvo nebeského dedičstva v nebesiach. Prajem vám, aby ste prijali ten najväčší dar Božej milosti, ktorý je v Pánovi Ježišovi, aby aj vaše srdce zaplavila vďačnosť.

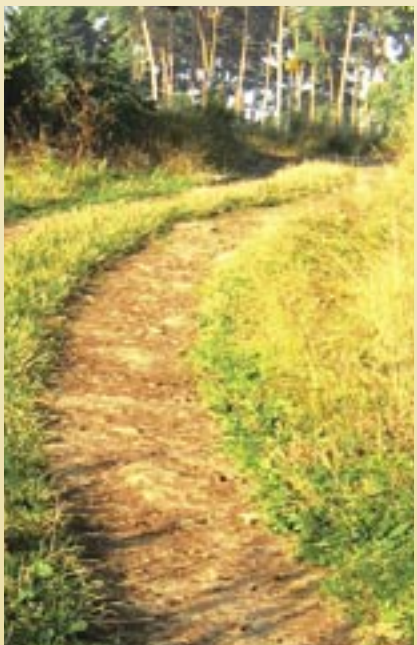

Darko Kraljik

Podmienky úplného Božieho požehnania

(3. kniha Mojžišova 26, 3 –13)

Ján Szőllős

Sme jednou z krajín, kde je najviac voľných dní kvôli rôznym sviatkom. Všeličo oslavujeme, ale jeden sviatok predsa len chýba v oficiálnom štátnom kalendári – Deň vďakyvzdania za úrodu a prijaté požehnania. Oslavujeme ho aspoň v našich zboroch neoficiálne, bez zákonného príkazu, ale môže to byť o to úprimnejšie. Nie je dôležité, či je nejaký sviatok ustanovený oficiálne zákonom a zaznačený v kalendári červenou farbou, alebo nie, ale či ho skutočne oslavujeme. Z niektorých oficiálnych sviatkov ostal už len voľný deň, o ktorom mnohí ani nevedia, prečo je voľný. Možno preto nie je deň vďakyvzdania oficiálnym sviatkom, lebo mnoho ľudí si už dnes ani neuvedomuje, že by mali byť komusi vďační za niečo, čo je predsa úplná samozrejmosť, že si majú čo dať do úst a majú si čo obliecť, a ani sa nad tým príliš nezamýšľajú.

Máme všetko

Jeseň, keď je čas zberu úrody v záhradách, na poliach, si možno viac ako inokedy uvedomujeme Božie požehnanie, lebo ho vidíme, takpovediac hmatateľne, je to pred nami. Preto aj tieto dary sú na slávnosť vďakyvzdania tu, aby nám hmatateľne pripomenuli Božie požehnanie. Je to dobré aj pre nás, možno práve pre nás ľudí žijúcich v meste, tak trochu odtrhnuto od prírody, od polí, lúk a záhrad, aby sme si pripomenuli, že to, že regály v supermarketoch sú plné, nie je samozrejmosťou. Máme všetko, čo potrebujeme pre zabezpečenie života, máme dostatok potravy, hoci tohto roku bola kvôli suchu chudobnejšia úroda. V našej krajine ľudia môžu mať a v drvivej väčšine aj majú všetky základné veci, ktoré potrebujú pre život, ba aj omnoho viac než je to nevyhnutne potrebné, a predsa si nespomenieme, že by sme mali byť za to vďační. Pocit vďaky, vďačnosť, je prehlušovaná niečím úplne iným – NESPOKOJNOSŤOU. Ak je človek nespokojný s tým, čo dostal, tak väčšinou nedokáže byť vďačný. Máme všetko, čo potrebujeme k životu, ale napriek tomu, keby sme urobili prieskum, koľkí z nás, ľudí žijúcich na Slovensku, alebo možno aj z ľudí sediacich dnes ráno tu v tejto modlitebni, by povedali, že sú spokojní s tým, čo majú, a sú za to vďační? Deň vďakyvzdania je príležitosťou pre každého z nás, aby sme si položili otázku. Som vďačný, alebo skôr nespokojný? Formálna slávnosť vďakyvzdania, bez skutočného prežívania vďačnosti nemá zmysel. Vďačnosť, či nespokojnosť, to nie je len pocit, to je životný postoj, zameranie.

Prečo vnímame nedostatok?

Z poznania seba samého a aj s pozorovania ľudí a sveta okolo vnímam, že častokrát víťazí nad vďačnosťou nespokojnosť, túžba mať, získať viac. Žijeme pod diktátom všadeprenikajúcej reklamy okolo nás, ktorá sa snaží v nás vyvolať dojem, že to, čo máme, nám nestačí, aby sme boli šťastní, potrebujeme ešte nový dom, auto, či aspoň voňavku. Kto má málo, tomu nestačí to málo, kto má veľa, tomu nestačí to veľa. Chceme viac, ale na čo? Väčšinou na to, aby sme to premárnili na svoje zábavky, aby sme mali čím pohodlnejší a nerušený život. Umárame sa v honbe za pominuteľnými vecami a neostáva nám preto čas na to, čo je skutočne dôležité. Písmo sväté nám v liste Timoteovi pripomína: *„Pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom, lebo nič sme nepriniesli na svet, ani nič odniesť nemôžeme. Preto, keď máme pokrm a odev, s tým sa uspokojíme.“* (**1Tim 6, 6 – 8**). Jedine postavenie vecí tu na zemi do perspektívy večnosti nám pomôže nájsť správny vzťah k majetku, spokojnosť a aj vďačnosť Bohu za to, čo dostávame, a aj za požehnanie, ktoré sme mohli prijať cez životy nám blízkych aj vzdialenejších ľudí, ktorí nás predišli do večnosti. Naše vnímanie nedostatku však nemusí byť len dôsledkom našej nespokojnosti. Aj objektívne vidíme okolo seba a môže existovať v našich životoch nedostatok niektorých vecí. Prečo nemáme dostatok? Pán Boh nám Ho nechce dať?

Podmienky Božieho požehnania

Tento text a aj iné texty Písme hovoria o tom, že Pán Boh nám chce dať dostatok, nielen nevyhnutné minimum. Chce dať dokonca toľko, aby sme museli vynášať staré, aby sa tam zmestila nová úroda (**v. 10**). To je Jeho zasľúbenie. Tento stav je veľmi vzdialený našej realite, realite dnešného sveta. Prečo?

Božie požehnanie potrebuje totiž pre to, aby sa uplatnilo, dve zainteresované strany. Na jednej strane je Boh, ktorý požehnanie dáva, a na druhej sme my, som ja, je človek, ktorý požehnanie prijíma. Boh chce dať bohatosť svojho požehnania, On ho chce „vyliať“ na nás, ale my musíme byť schopní ho prijať. Boh nám môže dať len toľko požehnania, koľko sme schopní prijať.

Božie požehnanie má totiž svoje podmienky, svoje „ak“. Boh by rád

urobil, uskutočnil to, čo zasľúbil, na mnohých miestach vo svojom Písme a dal nám hojnosť svojho požehnania, my mu v tom však bránime. Nie sme schopní naplniť podmienku v **3. v**: *„Ak budete chodiť podľa mojich ustanovení a budete zachovávať moje príkazy a plniť ich...“*

Keby človek dodržal Božie zákony, zem by dokázala dať bohatú úrodu a podľa reálnych prepočtov nasýtiť 12 mld. ľudí. Našim sebectvom a ziskuchtivosťou sme však už mnohé pokazili a zem neuživí ani terajších 6 mld. ľudí. Nie preto, že na to nemá, že by Pán Boh nechcel dať, nechcel sa postarať, ale preto, že človek nechce dať, rozdeliť sa, postarať sa, podriadiť sa Božím zákonom. Človek sa staval a stavia do pozície Boha, myslí si, že môže o všetkom rozhodovať bez Boha a tým privádza na seba kliatbu v podobe rôznych katastrof, ekologickej krízy, vojen, hladu, biedy. Aj na tento dôsledok upozorňuje Božie Slovo (napr. **Lv 26, 14 – 15 a 20 a 22**). Ak si priamo nespôsobujeme katastrofy, tak sa ukracujeme o Božie požehnanie, ale viníme za to Boha.

Technológie to nezachránia

Dodržiavanie Božích prírodných a mravných zákonov sa snažíme nahradiť lepšími a dokonalejšími technológiami. Používame čoraz viac rôznych umelých hnojív, aby sme zvýšili úrodnosť pôdy, výsledkom je v mnohých prípadoch jej prehnojenie, snažíme sa prekonať prírodné zákony a výsledkom je erózia pôdy, odnáša nám ju vietor a voda, postrekujeme chemikáliami rastliny, aby sme ich ochránili a potom ich nachádzame v ovocí a zelenine, génovými manipuláciami sa snažíme nahradiť plodnosť rastlín a zvierat, aj keď plne nevieme, čo to všetko môže spôsobiť. Robíme všetko možné, len aby sme nemuseli splniť prvú a základnú podmienku Božieho požehnania – poslušnosť Jeho zákonom. Nedôverujeme Bohu, Jeho zasľúbeniam, všetko si chceme zabezpečiť sami. Napriek vyspelej technológii, však neustále zisťujeme, že existujú hranice našich ľudských možností, že nedokážeme ovplyvniť, či bude dostatok dažďa, či bude teplo, alebo zima. Boh nám chce dať a za-

sľubuje aj bezpečie a pokoj (**v. 5 – 6**). Nedodržiavaním Božích mravných zákonov však spôsobujeme okolo seba nepokoj, hádky, rozbroje, vojny a nemôžeme prijať v plnosti požehnanie pokoja a mieru, ktoré nám Boh chce dať, aby sme si mohli udržať a užívať požehnanie úrody z našich polí a záhrad a z plodov našej fyzickej a duševnej práce, aby to nebolo zničené.

Napriek našej hriešnosti niečo máme. Boh dáva zo svojej milosti vychádzať slnku na spravodlivých aj nespravodlivých, dáva toľko požehnania, koľko sme schopní prijať, ale nie je to plnosť Božieho požehnania, ktoré by sme mohli mať. Buďme vďační aj za to, čo máme, buďme s tým spokojní, ale nebuďme spokojní so svojim hriešnym stavom, s ničím, čo bráni tomu, aby sa Božie požehnanie mohlo ešte plnšie prejaviť v našich životoch.

Sme pripravení dôverovať?

Popri postoji nespokojnosti a popri neposlušnosti Božím zákonom, je tu ešte ďalšia vec, ktorá nám bráni prijímať plnosť Božieho požehnania a tou je nedôvera. Nedôverujeme Bohu, že On sa o nás postará, že nám zabezpečí dostatok všetkého, čo potrebujeme. Testom našej dôvery je, či dokážeme dávať aj napriek tomu, že si myslíme, že sami nemáme dosť. Takým konkrétnym vyjadrením dôvery a vďačnosti Bohu a jednou z podmienok pre vyliatie plnosti Jeho požehnania je aj ustanovenie, príkaz o desiatkoch, ktorý tiež máme poslúchať. V knihe Malachiáša vyzýva Pán Boh svoj ľud: *„Prinášajte celé desiatky do pokladnice a bude poživeň v mojom dome, a vyskúšajte ma týmto – vraví Hospodin mocností: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požehnania!“* (**Mal 3, 10**). Častokrát nemáme dostatok, nemáme nadbytok požehnania, len toľko koľko potrebujeme, lebo nedôverujeme Bohu, nevyskúšame ho. Vyskúšal si už týmto Pána Boha? Boh nepotrebuje naše desiatky, ale je to prejav toho, že vieme, že všetko požehnanie, všetko, čo máme je od Neho a Jemu patrí, že mu dôverujeme, že On nás zabezpečí, vieme, že to On robí, a nie my sami vo svojej sile. Je to aj konkrétny prejav toho, že skutočne Božie kráľovstvo a nie pominuteľné zemské majetky sú u nás na prvom mieste, že dôverujeme slovu Pána Ježiša, že keď hľadáme najprv kráľovstvo Božie, to ostatné potrebné nám On pridá. On nám dáva príležitosť, aby sme svoju vďačnosť vyjadrili nielen slovami, ale aj hmotne.

Svoje zasľúbenia plní

On sám, Pán Boh totiž neostáva len pri peknych slovách a zasľúbeniach, On ich aj hmatateľne plní. Hmatateľne naplnil aj zasľúbenie, ktoré dáva v závere čítaného textu: *„Postavím svoj príbytok medzi vami a nezošklivím si vás. Budem chodiť medzi vami, budem vám Bohom a vy budete mojím ľudom“* (**v. 11 – 12**) a ktoré viackrát zopakoval. Napĺňal ho rôznymi spôsobmi v dejinách izraelského národa, ale vrchovato ho naplnil tým, že prišiel ako človek Pán Ježiš Kristus. Chodil a skrze Ducha Svätého chodí medzi nami. Božia prítomnosť medzi nami, Jeho ľudom, je vrcholom Jeho požehnania. Je symbolické, že dnes si môžeme pripomenúť a byť vďační nielen za dary a požehnanie, ktoré sme dostali tento rok v úrodách zeme a výsledkoch našej práce na udržanie nášho pozemského života, ale v pamiatke Večere Pánovej si môžeme pripomenúť aj dar, ktorý nám Pán Boh dal na získanie a udržanie toho večného života. Je to dar Jeho Syna Pána Ježiša Krista, dar Jeho obete na Golgotskom kríži.

Tento dar je však takým argumentom, potvrdením zasľúbení o Božej starostlivosti aj pre náš pozemský život. Božie Slovo sa nás v liste Rímskym pýta: „Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, akoby nám nedaroval s ním všetko?“ (**Rim 8, 32**). Keď nám dal svojho Syna, najväčšie požehnanie, prečo by nám nechcel dať niečo iné, oveľa menšie?

On, Pán Boh, náš milujúci Nebeský Otec, nám nechce dať len nevyhnutné minimum. On nám dáva a ponúka plnosť svojho požehnania. Odstráňme postoje nespokojnosti, neposlušnosti, nedôvery a z nich plynúcej nevďačnosti, ďakujme za to požehnanie, ktoré sme už od Neho prijali, a prijímajme požehnanie, ktoré nám náš Pán pripravil.

Buď vděčný

Kdyby se celá populace planety Země smrskla na vesnici o stu obyvatelích, kde by však zůstal zachován poměr různých lidských odlišností - jak by potom tahle maličká, různorodá vesnička vypadala? Tak to přesně bylo předmětem pátrání Philipa M. Hartera, lékaře z Nemocnice u Stanfordské Univerzity. Tady jsou výsledky jeho výzkumu:

Ve vesnici by žilo: 55 Asiatů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze Západní polokoule, 8 Afričanů, 52 žen, 48 mužů,70 „barevných“, 30 bělochů, 70 jiného vyznání, 30 křesťanů, 89 heterosexuálů, 11 homosexuálů, 6 lidí by vlastnilo veškerý světový majetek, 80 by žilo v domě, který by neodpovídal standardu, 70 by neumělo číst, 50 by trpělo podvýživou, 1 by byl na prahu smrti, 1 by byla těhotná, 1 by měl vysokoškolské vzdělání, 1 by vlastnil počítač.

Následující text je pouze anonymní interpretace výše uvedených faktů:

Přemýšlejte o tom tímto způsobem: žijete-li v pěkném bytě, máte dost jídla a umíte číst, jste členem velmi úzké skupiny.

Máte-li pěkný byt, jídlo, umíte číst a vlastníte počítač, jste členem elity.

Pokud se vzbudíte toto ráno a budete více zdraví, než nemocní, jste šťastnější, než celý milion lidí, který nepřežije tento týden.

Pokud jste nikdy nebyl v bitvě, nezažil osamělost uvěznění, utrpení mučení, nebo sevření hladu, jste na tom lépe než 500 miliónů lidí tohoto světa.

Pokud můžete chodit do kostela, aniž byste se museli obávat ponížení, zatčení, mučení nebo smrti, jste šťastnější než miliarda lidí, kteří nemají to štěstí.

Pokud máte jídlo v lednici, oblečení na sobě, střechu nad hlavou a máte kde spát, jste bohatší než 75% lidí na této planetě.

Máte-li peníze v bance, ve své peněžence a střádáte si do kasičky, jste mezi 8% nejbohatšími lidmí světa.

Pokud jsou vaši rodiče stále naživu a svoji, jste velmi vzácný případ.

Držíte-li hlavu zpříma s úsměvem na tváři a jste skutečně vděční, jste požehnaní, protože většina lidí má tu možnost, ale nedělá to.

Držíte-li něčí ruku, objímáte-li někoho, nebo se jen dotýkáte jeho ramene, jste požehnaní, protože umíte nabídnout léčivý dotek.

Pokud můžete číst tuto zprávu, jste požehnaní dvakrát, protože na vás někdo myslel, a co víc, jste ještě požehnanější, více než dvě miliardy lidí, kteří nedokáží číst vůbec.

Mějte hezký den a spočítejte si svá požehnání!

(autor neznámý)

Allen Buchanek – příběh smrti a života

Bratr Allen Buchanek přijede do Česka v březnu 2012 a je připraven navštívit sbory, které projeví o jeho službu zájem. V roce 2011 sloužil mimo jiné ve sborech BJB Kroměříž a Uherské Hradiště, kde se jeho služba setkala s velmi pozitivním ohlasem. Svým osobním a hlubokým svědectvím je schopen oslovit nevěřící i křesťany. V případě vašeho zájmu o návštěvu bratra ve vašem sboru je třeba zajistit pro něj ubytování, stravování a tlumočníka. Bratr je skromný a přitom Bohem požehnaný služebník.

Svědectví bratra Allena Buchanka:

Allen Buchanek se v 19 letech ocitl v plamenech při požáru naftové rafinerie. Právě se vracel domů z basebalového zápasu. V autě, které se blížilo k hustým oblakům plynů nad dálnicí, seděla i jeho přítelkyně Judith. Když začali projíždět domnělou mlhou, nastala exploze a plameny dosahovaly výšky sto metrů. Auto zastavilo, nedalo se znovu nastartovat a začalo hořet zvenku i zevnitř. Jejich těla hořela.

Po převozu do nemocnice upadl Allen na tři dny do komatu. Během těchto dnů Judith zemřela, právě na své 21. narozeniny. Lékaři oznámili jeho rodičům, že Allen nemá naději na přežití. Houstonské televizní stanice a noviny sledovaly jeho stav několik týdnů. Allen se z komatu dostal. Když lékaři viděli, že se Allenovi daří překonávat trauma, těžké infekce, přiotrávení, zápal plic a ztrátu kůže, rozhodli se pro něj udělat něco víc než jen tišit bolesti.

Během šesti měsíců se podrobil dvanácti operacím a transplantacím kůže. Při sedmé operaci mu přestalo bít srdce a nastala klinická smrt. Po sedmi minutách se Allen opět vrátil k životu. Při další operaci mu srdce znovu selhalo. Chirurg mu rozřízl hrudní koš a masíroval srdce. Zápasil o jeho život a nahlas se modlil k Bohu za jeho záchranu. Ostatní lékaři na operačním sále mu po deseti minutách začali důrazně domlouvat, aby ho již „nechal jít“, protože je mrtvý. Po patnácti minutách začal Allen dýchat a srdce opět „naskočilo“. Při následných testech mozku a srdce lékaři prohlásili, že nic podobného v lékařské historii nezažili. Po prožití takového traumatu zůstal Allen bez poškození srdce i mozku. Tehdy se podruhé narodil.

Následné operace se musely uskutečnit bez anestetik. Jeho bolestný křik se rozléhal po celé nemocnici. Museli mu operovat prsty, které již srostly dohromady, podobně i ústa a ruce k boku těla, protože byly ještě stále bez kůže.

Před ukončením šestiměsíčního pobytu v nemocnici se Allen musel znovu učit základní životní úkony, jako chodit, oblékat se, psát apod. Po příchodu domů na něj dolehly deprese. Tvář měl zohavenou. To, čemu se říká obličej, byly jen zjizvené pozůstatky lidského masa.

Děti se ho venku bály a jeho bratři nevěděli, jak se k němu mají chovat.

V tom nejhorším mu zatelefonovala Sharran, dívka, kterou poznal jen týden před nehodou. Když se o jeho nehodě dozvěděla z televize, začala za ním každý den chodit do nemocnice. Sharran mu navrhovala, aby se spolu zašli podívat na křesťanské shromáždění. Allen o tom nechtěl ani slyšet. Nakonec svolil a dodal: „Půjdu s tebou, ale jen jednou, jedinkrát v životě.“ Díky tomu se mohl dozvědět více o Bibli a o Bohu. Allen pak skrze Ježíše Krista navázal osobní vztah s Bohem a prožil pocit skutečné svobody. Přijal také poslání, že až do smrti bude lidem předávat poselství svého života.

Váš předběžný zájem o službu Allena Buchanka ve vašem sboru sdělte na adresu:
p.novosad@gmail.com

Za radu Misijního odboru
Pavel Novosad

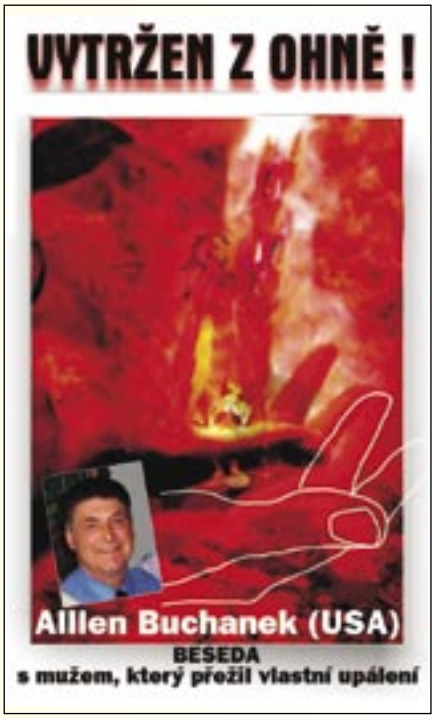

Svetový deň modlitieb baptistických žien (SDMBŽ) 7.11. 2011

VEDENÁ DUCHOM – V STOPÁCH DUCHA

Odbor žien BWA sa skladá zo siedmich kontinentálnych únií, ktoré reprezentujú 235 národných organizácií baptistických žien zo 136 krajín. Program pre rok 2011 bol pripravený Úniou baptistických žien Karibiku.

Vedená Duchom skrze ovocie Ducha – dobrotu – dobrotivosť – láskavosť.

Tohto roku pokračujeme v téme Vedená Duchom, založenej na verši Gal 5, 25 a budeme hovoriť o dobrotivosti. 7. novembra sa ženy z celého sveta stretnú k štúdiu biblického slova, modlitbám a dávaniu, aby bol náš svet zasiahnutý pre Krista.

Únia baptistických žien Karibiku pripravila program na tento rok. V predchádzajúcich rokoch boli Karibské ostrovy zasiahnuté prírodnými katastrofami, ako napr. hurikánmi či zemetrasením na Haiti, po ktorých zostalo tisíce ľudí osamelých, bez domova, smutných a zranených. Takéto katastrofy sa často objavujú na rôznych miestach a zasiahnu rôznych ľudí, ale všetky majú jeden spoločný znak: počas nich a po nich sú to ženy a deti, ktoré najviac trpia.

- Ženy čelia najrôznejším znepokojivým a negatívnym trendom:
- Ženy a deti majú vyššiu pravdepodobnosť ako muži, že zahynú.
- Ženy čelia zvýšenému riziku násilia. Počas zmätku a spoločenského rozkladu, ktoré sprevádzajú tieto pohromy, sa ženy stávajú veľmi zraniteľnými voči sexuálnemu zneužívaniu, vrátane znásilnení jednotlivcami, ale aj celými gangmi. Vzrastá tiež domáce násilie.
- Ženám sa nedostáva potrebná zdravotná starostlivosť. Ženy bez domova často nemajú prístup k špeciálnej zdravotnej starostlivosti a dokonca ani k bielizni a hygienickým potrebám.
- Ženy zažívajú neustálu ekonomickú zraniteľnosť. Väčšina žien pracuje v poľnohospodárstve alebo v šedej ekonomike, pričom práve tieto oblasti bývajú prírodnými katastrofami silno zasiahnuté.

(Uvedené informácie pochádzajú z Rozvojového fondu OSN pre ženy – UNIFEM).

Počas vlaňajšieho SDMBŽ sme študovali list Efezským 4, 32, kde sme sa dozvedeli, že láskavosť – dobrota – dobrotivosť je vlastnosťou ženy, ktorá prejavuje správny postoj k ostatným ľuďom. Nie je slabá alebo nedostatočná vo svojom presvedčení, ale má pokojnú povahu. Je ochotná uprednostniť potreby iných pred svojimi. Prejavuje lásku v drobných skutkoch a slovách porozumenia.

Popisuje to tiež teba? Čo môže láskavosť – dobrota – dobrotivosť urobiť? Stretnime sa v tento modlitebný deň a študujme Božie slovo, modlime sa, dávajme a učme sa od našich karibských sestier, ako môžeme byť naplnené dobrotou, keď sa necháme viesť Duchom, a ako môžeme vo svete spôsobiť mnoho zmien.

Patsy Davis
výkonná riaditeľka Odboru žien BWA

Pozdrav z Karibiku

Únia baptistických žien Karibiku je siedmou kontinentálnou úniou Odboru žien BWA. Jej počiatky spadajú do roku 2010, keď sa v januári konala konferencia vedúcich sestier v Melbourne v Austrálii. Táto kontinentálna únia sa skladá zo 14 ostrovov začínajúcich Bermudami na severe a končiacich Trinidadom a Tobagom na juhu. Sú tu zastúpené rôzne rasy, etnické pozadia a kultúry. Bohatstvo, krása a energia našich členských krajín sa odráža v rozdielnosti jazykov, vývoja a miesta. Putom, ktoré nás všetky viaže spolu, je naša viera v Pána Ježiša ako Pána a Spasiteľa a v moc modlitby. Naše skúsenosti pochádzajúce z obdobia otroctva sú hlavným styčným bodom našich kultúr. Karibským ostrovom sa hovorí aj Západná India, pretože keď tu v roku 1492 pristál Krištof Kolumbus, veril, že doplával do Indie v Ázii.

Karibská oblasť má odhadom až 38 miliónov obyvateľov, z toho na každom z dvoch najväčších ostrovov – na Kube a na Haiti – žije viac ako 5 miliónov ľudí. Náš ostrov Haiti utrpel ničivé zemetrasenie 12. januára 2010. Zomrelo viac ako 300 000 ľudí. Karibik odpovedal rýchlou zásielkou pomoci. Aj ostatný svet zareagoval chvályhodným spôsobom. Keď sa baptistické ženy stretnú vo svoj Deň modlitieb roku 2011, zostaňme vedené Duchom. Používajme ovocie Ducha – dobrotu, aby sme sa dostali k ľuďom, ktorí nás potrebujú, ako sú naši doteraz trpiaci bratia a sestry na Haiti. Mnohí z nich stále žijú v provizórnych stanoch – domoch a majú nedostatok potravín, pitnej vody, ale aj lekárskej starostlivosti.

Modlitba, už či osamote alebo spoločná, môže viesť k obnoveniu nádeje, uzdraveniu a posilneniu. Ženy modliace sa po celom svete sa môžu stať súčasťou našej širokej rodiny viery. Duch Kristov nás vyučuje a povzbudzuje, tak využime moc modlitby a bojujme proti pretrvávajúcim celosvetovým problémom chudoby, ekonomickej krízy, násiliu, domácemu zneužívaniu – zvlášť zneužívaniu detí, novo sa objavujúcim chorobám, nezamestnanosti a rôznym problémom a katastrofám na celom svete. Vo všetkých týchto situáciách môže byť moc modlitby neoceniteľná.

Ako kresťanky by sme mali túžiť po tom, aby celý náš život bol vedený Duchom. Buďme spravodlivé. Sme vedené Duchom pre Božiu slávu a z Jeho milosti. Dar dobrotivosti je darom súcitnej služby. Väčšina kresťanov vie ponúknuť dobrotu. Tí, ktorí majú tento dar, ponúkajú Božiu láskavosť ostatným, a tak dobrovoľne ponúkajú službu ľuďom v krízových situáciách. Dar dobrotivosti znamená ponúkať Božiu lásku iným ľuďom. Ponúknime túto lásku tým, ktorí tak veľmi trpeli prírodnými katastrofami ako na Haiti.

Môžeme vo svete spôsobiť mnoho zmien, keď budeme vedené Duchom.

Yvone Pitter
prezidentka
Únie baptistických žien Karibiku
kontakt v SR:
Ruth Madarova
ruthmadarova@yahoo.com

AMEN

Slovo „amen“ se mezi křesťany velice často objevuje, ale ne vždy je mu dáván původní význam, jaký měl ve Starém i Novém Zákoně. My bereme slovo „amen“ do úst několikrát za den. Končíme jím modlitby nebo kázání. Mnozí myslí, že amen znamená konec. Ale to není jeho pravý význam. Poprvé se slovo „amen“ v Bibli objevuje ve Starém zákoně (4. kniha Mojžíšova 5, 22.). V hebrejštině to znamenalo být pevný, spolehlivý, pravdivý. Pán Ježíš v evangeliu Jana užíval: Amen, amen, které znamenalo „ano, pravda,“ „jistě, tak budiž,“ „Bože, učiň tak,“ „Bůh vyplní tvá slova.“

Luther překládá slovo amen „ano, ano“. Podobná myšlenka je v prvním hebrejském překladu do řečtiny (LXX), Septuagintě. Ten, kdo vyslovil slovo „amen“ k nějaké modlitbě, k nějakému projevu, cítil k tomu závazek. „Amen“ se užívalo hromadně, skupinově. Křesťané-jednotlivci začali toto slovo užívat při svých soukromých modlitbách. Shromáždění společně vyslovilo „amen“ po modlitbě „Otče náš“ a při „Památce večeře Páně“. Na některých místech křesťanských sborů se zachovalo vyslovení společného „amen“, když se modlil křesťan-jednotlivec. Nebylo to určeno k ukončení modlitby, ale souhlasu s tím, co bylo v modlitbě vysloveno. Pán Ježíš se hlásí k Božímu „Amen“. Toto „Amen“ bylo na počátku a bude i na konci. „Andělu církve Laodicenské piš: Toto praví ten, jehož jméno jest „Amen“, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího,“ (Zj 3,14). Ve slově AMEN je obsažená veškerá christologie.

I dnes křesťané vyslovují nebo vykřikují na některých místech v průběhu shromáždění „amen, amen“. Slyšel jsem v jednom baptistickém shromáždění černých bratří a sester při kázání výkřiky lidí „amen, amen“. Ne snad proto, aby již bylo kázání ukončeno, ale vyslovovali tím souhlas se slovem kazatele. Jednalo se o pozitivní odezvu na kázání. Pro nás, Evropany, je to jakoby něco cizího. My jsme často „chladná“, ne-li „studená voda“. Ale jen se na chvíli zahleďme do historie církve a objevíme ve slově „amen“ něco, co mělo pro prvotní církev (pro Izrael vůbec) duchovní význam. Když vyslovíš po něčí modlitbě „amen“, souhlasíš s obsahem jeho modlitby, bereš na sebe závazek, vyslovený v oné modlitbě. Jestli se k tomu, co bylo v modlitbě vysloveno, nehlásíš, raději „amen“ nevyslovuj. Ale my dnes „amen“ zpravidla takto závazně nechápeme. Jestliže by někdo v průběhu kázání řekl „amen“, možná by kazatel své kázání ukončil. My ostatní bychom se otáčeli, kdo to tady je, co se to tady děje. Je ovšem také otázkou, zda se dnes někteří křesťané vyslovením slova „amen“ vracejí k jeho duchovním kořenům.

Vlastimil Pospíšil

UŽ VÁM PÁN NĚKDY PODĚKOVAL?

Zdá se to být až neuvěřitelné.

Jednoho dne jsem odpoledne odcházel z kanceláře sboru v Brně-Řečkovicích, kde působím. Cítil jsem velkou fyzickou únavu a ještě větší duševní. Připadal jsem si jako moucha, ještě živá, ale přilepená na mucholapce.

Paralyzovaný, zdrcený, unavený, s velkou nechutí do života. Věděl jsem, že Pán je se mnou, ale co moje problémy? Co moje deprese, smutky, samota? Co s tím neřešeným a problematickým dluhem vůči dodavateli elektřiny? Třiadvacet tisíc, kde je vzít s farářského platu, soudit se? Kdo se na mne napíchl a odčerpával mi elektrický proud?

A co mé zdraví, žíly, cévy, klouby, bolesti hlavy? Nedořešené závislosti, útěk k televizi před skutečným životem? Ano, Bůh mne vede, abstinuji, věřím, že už doživotně, sloužím, kážu, vedu biblické hodiny, mám pastorační rozhovory, těší mne zvěstovat evangelium.

Nestydím se za evangelium Kristovo, protože je Boží mocí ke spasení, záchraně každého, kdo uvěří v Ježíše Krista. Pán si mne používá, to jsem cítil, ale co s tím ostatním?

Cítil jsem ten den syndrom vyhoření, únavu ze služby, kázání, pastorace. Ano, čím dál víc čtu Písmo, víc se modlím, a přesto, ve chvlích vnitřního sesypání duše se utíkám k televizi, novinám, spánku, internetu ... Schizofrenie Božího dítěte, které slouží Hospodinu, a přesto ještě mu nedává celý prostor svého života. Chce, ale jakoby nemohlo. Ano, vyznávám své hříchy, krev Ježíše mne očisťuje, můj duch je znovuzrozený, svatý, čistý – ale duše a tělo ? Chce se mi nést každodenní kříž? Utíkám od Pána, a zase se k němu vracím. Jdu po cestě k tramvaji do kopce a modlím se.

Pane, pomoz mi projít tímto obdobím. Ty víš, jak jsem po Vánocích unavený. Jak bych se vším chtěl praštit na zem, a chtěl utéct. Ale kam?

Jako král David chtěl utíkat a říká si, i kdybych vzal křídla záře jitřní, i tam bys mne našel...

Pane, nemám kam utéct, pomoz mi, ať ti dám CELÝ svůj život, nejenom část. Zbav mně vší té únavy, tmy, šera, splínu, smutku; zbav mne všech závislostí, hříchů, já to vlastní silou nedokážu... Cítil jsem se zmatený, opuštěný, ztrápený, unavený. A do toho všeho vnitřního pláče, sebelítosti a hubování, najednou slyším v sobě jasný vnitřní hlas:

Petře, já tě miluji. Jsi můj milovaný syn. Chci ti poděkovat. Děkuji ti, že mne hledáš.

Děkuji ti, že mi sloužíš a kážeš moje slovo. Děkuji ti, že se za mne nestydíš a vyznal jsi častokrát mé jméno před lidmi, před světem. Děkuji ti za Petra Lauera, Pepu Moutelíka, Káju Krčmáře, děkuji ti, že jsi jim poskytl bydlení, jídlo, peníze, svůj čas, bez ohledu, že tě někdy zneužívali. Už jsou v mé náruči. Děkuji ti za ty desítky lidí, které jsi ke mně přivedl, o kterých ani nevíš.

Děkuji ti, že sloužíš slovem i modlitbou ve své rodině. Že jsi to nevzdal se svými neobrácenými dětmi. Děkuji ti, že jsi šel tam, kde by mnozí nešli. Děkuji ti, že ses naučil odpouštět i svým nepřátelům.

Děkuji ti, za vše, co jsi pro mne udělal! Petře já tě miluji a nenechám tě padnout, vyvobodím tě a provedu. Vyznávej moje slovo, upni se ke kříži. Hledej mne a buď se mnou i v čase, kdy padáš. Já jsem s tebou a ty padáš do mé náruče. Stavím tě opět na nohy, půjdeš dál! Upni se na mne celým srdcem! Děkuji ti, že jsi můj!

Pane, jsi to ty?

Není to má duše, mé literární schopnosti?

Jsi to ty???

Nevymýšlím si to?

Neříká mi to ten Zlý, aby mne obalamutil? Abych nebojoval, abych rezignoval, a spokojil se s Boží milostí? Ano, jsem to já, ještě jednou slyším ten jasný hlas, neměj strach, důvěřuj, věř mi ! Jdi vírou! Potřebuješ dnes moje pohlazení!

Nezapomeň na to, že tě horoucně miluji! Vzpomeň si na malého Péťu, kterého máš ze svých dětí nejblíž, jak jej máš rád, i když tě někdy zlobí! Ty jsi moje dítě, můj milovaný syn! Nikdy tě neopustím, nikdy se tě nezřeknu...

Vzpomeň si, jak jsem ti před lety ve Žďáru dal slovo po tvém pádu, kvartálním tahu: „Milováním věčným tě miluji, a proto ustavičně ti činím milosrdenství.“ Vzpomínáš si na to? Jak ti ten verš dal Láďa v den tvých narozenin, aniž by věděl, co si vytáhneš, a co jsi před tím prožil? Vzpomeň si! To slovo platí! Brečel jsem jako malý kluk. Boží láska odplavovala moje zranění a pocity odsouzení. Došel jsem k tramvaji, nasedl do ní a jel do své „jeskyně“, s hlubokým vnitřním pokojem. To se mi ještě nestalo. Tak jasný Boží hlas jsem slyšel třikrát v životě.

A to jen jednu větu, či jedno slovo. Bylo to tak konkrétní, tak silné, plastické, barevné; nelze to popsat...Bůh skrze Ježíše Duchem svatým promluvil do mého ducha a duše to předala mé mysli. Jistě, můžete si myslet, že to byla jen moje představa**. Ale já vím své...**

Bůh nás, Boží děti miluje a chce, abychom také prožili alespoň záblesk Jeho Slávy i ve dnech, kdy nás chce mlha života pohltit. Jdu dál.

A svědčím o tom, co mi Pán řekl.

Váš

Petr Mečkovský

Myšlienkáreň

Vlk v jame

Išiel vlk lesnou cestou a padol do zamaskovanej jamy. Dlho sa pokúšal dostať sa z nej von, ale sa mu to nedarilo. Napokon unavený a hladný klesol na dno jamy a čakal svoj neodvratný osud.

Raz v noci však išiel tade jeleň a tiež spadol do jamy. Čo urobí náš vlk? Vyskočí na chrbát jeleňa, odtiaľ von, na slobodu? Alebo?... Náš vlk bol veľmi lačný, áno, pažravý, a tak sa radšej pustil do jeleňa a roztrhal ho. Potom si nažraný ľahol a zaspal. Druhý deň ráno prišli poľovníci, našli ho v jame a zastrelili. Lebo bohom vlka bolo jeho brucho...

Čo písal Pán na zem? (J 8, 6)

Evanjelisti to nepíšu. Učeníci ta ani nedovideli. Ale farizeji a žalobníci asi áno. Jedna z mnohých a možných odpovedí znie: *„Tí, čo sa odvracajú od Teba, zapísaní budú do zeme, lebo opustili Hospodina, žriedlo živej vody“* (Jer 17, 13).

Pohanské a kristovské

Starí, pohanskí Rimania sa tiež modlievali a obetovali bohom. Viedla ich pritom zásada „do ut des“ (dám, aby si mi tiež dal). Bolo to trošku prefíkané a sebecké. Apoštol Pavel krajšie pochopil zmysel prijímania v modlitbe: Čo som od Pána dostal, to som vám aj vydal.

P. Kondač

Povinné úsměvy a shnilé jablko

Jan Vítek

Dnešní postmoderní společnost vyžaduje od lidí stálý úsměv, humor, dobrou náladu. Vyžaduje, abychom nebyli „zapšklí“ a smutní, alespoň ne na veřejnosti. Abychom pokud možno nebyli ani moc vážní, všechno brali s nadhledem a byli vždy připraveni vesele si zalaškovat a zaflirtovat s každým, koho potkáme. Z veselí a flirtování se stal způsob komunikace dnešní doby. Bez ohledu na to, jestli mám manžela nebo manželku, jestli jsem sám nebo s někým chodím – vyžaduje se, abych se do obecného flirtování a chichotání zapojil, jinak jsem „mimo“. Erotický a sexuální podtext pronikl do každé oblasti běžného života a komunikace ve společnosti. Svádění a flirtování se stalo normou. I mnozí křesťané ochotně přistoupili na tento způsob komunikace a novodobé „zábavy“.

Jablko se kazí postupně. V první fázi se v jablku hniloba šíří způsobem pro naše oči neviditelným. Z biologického hlediska hniloba patří mezi houby. Pod mikroskopem můžeme najít vlákna houbového mycelia, která se z místa nákazy šíří do okolních tkání. Napadené jablko dlouho vypadá jako zdravé. Ve druhé fázi mycelium houby v napadené části plodu vyloučí již tolik cizorodých látek a výrazně naruší původní strukturu, až vznikne to, co vidíme jako shnilé místo. Běžně se takové místo vykrojí a jablko se dá ještě sníst. (Odborníci možná namítnou, že takové jablko bychom již jíst neměli, protože houba je v této fázi prorostlá do velké části plodu. Nu dobrá, kdo chce, ať takové jablko zahodí, ale my jsme taková jablka vždycky vykrajovali, a jak byla dobrá!) Ve třetí fázi je plod opravdu nepoživatelný - na první pohled vidíme, že jablko je celé shnilé, začíná se šířit nepříjemný zápach a osud jablka je tím zpečetěn. Skončí v kontejneru a na skládce odpadu.

Není to náhodou podobenství o dnešní společnosti? Ale ve které fázi se nacházíme? Je ještě možné jablko vykrojit a zachránit zdravou část?

Jako křesťané nenacházíme v dnešní společnosti mnoho věcí, ze kterých bychom mohli mít upřímnou radost. Většinou se jen těžko můžeme v této atmosféře mezi lidmi usmívat, pokud nechceme šlapat po svém svědomí. Naše srdce je naopak sevřeno bolestí a lítostí nad stavem, kam až se společnost dostala. Spolu s apoštolem Pavlem cítíme: *„…mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci …za své bratry, za lid, z něhož pocházím“ (Ř 9,2 – 4).* Tu a tam se někdo nový obrátí k Bohu a zamiluje se do Ježíše - to je samozřejmě veliká radost! Bohužel, není to často. Samozřejmě – můžeme se radovat z Boha, z toho, že nás Pán Ježíš miluje a co všechno od něj máme, že nám nikdy nepřestává dávat dobré dary a sytí naše nitro svou milostí a sladkou blízkostí. To vše je velká radost. Tu a tam i ve společnosti někde zahlédneme, jak spravedlnost vítězí nad nepravostí. Občas ještě někde vítězí pravda a láska. Ve společnosti se ale rozšířil nový mor: mor povinných úsměvů, mor povinného veselí – nemoc dnešní doby. Nemocí dnešní doby není smutek, ale to, co svět nazývá „radostí“. Mor povinného laškování a chichotání se světem, který ale ve skutečnosti hyne. Mor flirtování, svádění a smilstva. Jako slimáci v době vegetace zaplavují zahrádky a požírají úrodu, tak duch smilstva zaplavil dnešní dobu.

Pokud jsme křesťané a jsme jen trochu citliví, nemůžeme si pomoci a budeme nad tím vším zoufale plakat… Naše srdce bude volat k Bohu o milosrdenství, o milost i o Boží spravedlivé soudy. Bída tohoto světa, který je navenek bohatý, úspěšný a zářící víc než kdy v minulosti, ale uvnitř je ubohý, bídný, nahý a shnilý – též víc než kdy v minulosti… to nás vždy znovu a znovu přivede na kolena a dovede k slzám pokání a lítosti. Bolest nad světem, který hyne. Shnilý a umírající svět se bláhově domnívá, že je na vrcholu svého rozkvětu, ale přitom – jablko se již stalo téměř nepoživatelným.

Svévolníci bují jako plevel, všichni pachatelé ničemností rozkvétají… (Ž 92, 8). Pravda vyprchala, kořistí se stává ten, kdo se varuje zlého. Hospodin to však vidí… (Iz 59, 15).

Jako křesťané máme volbu: Buď se přizpůsobíme tomuto světu a budeme jako oni: veselí a flirtující, budeme „in“, budeme „sexy“, budeme „zábavní“… Svět nás bude milovat, protože mu budeme patřit. (*„Kdybyste patřili ke světu, svět by miloval to, co je jeho… J 15, 19)* Budeme jako ti *„rozkvétající svévolníci“ (Ž 92, 8).*

Nebo se rozhodneme, že nebudeme kolaborovat s duchem tohoto světa, s duchem smilstva, ale že budeme jiní. Od tohoto rozhodnutí ale začneme být pro tento svět nepřijatelní a divní: zřejmě příliš vážní, málo se smějící, málo veselí… Svět nás uvidí klečet a plakat, když oni se budou veselit. Ti přemýšlivější z nich časem pochopí, že se rmoutíme a pláčeme nad nimi a pro ně. Někteří potom poznají pravdu a obrátí se k Bohu.

Budeme plakat nad hynoucím světem. Nad jablkem světa, které se již nedá vykrájet a sníst, protože překročilo hranici, kdy bylo ještě jedlé, a hniloba již začíná páchnout… Budeme naříkat, plakat a volat k Bohu o spásu, o milosrdenství a milost pro dnešní zvrácený svět, volat po jeho záchraně, budeme ale volat i po Božích spravedlivých soudech, které jsou též vždy projevem Boží milosti. Bůh často ze svého milosrdenství dává časné spravedlivé soudy, aby mnohé odvrátil od ještě větší jejich zvrácenosti a zastavil je na cestě jejich pádu. Je velký rozdíl mezi časnými a věčnými Božími soudy. Časnými (pozemskými) soudy nás Bůh vede k pokání a návratu k Němu – a to právě proto, abychom nemuseli jednou zakusit Jeho věčný soud… *„Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.“ (1 K 11, 32).* Kéž dostane dnešní svět ještě šanci obrátit se a zakusit Boží spásu!

„Co zbylo po housenkách, sežraly kobylky, co zbylo po kobylkách, sežrali brouci, co zbylo po broucích, sežrala jiná havěť. …Kvílej, jako panna oděná žíněnou suknicí kvílí pro ženicha svého mládí. … Pole je popleněno, truchlí role; je popleněno obilí, vyschl mošt, došel čerstvý olej. Kněží, opásejte se k naříkání, kvílejte, sluhové oltáře, vejděte, nocujte v žíněných suknicích, sluhové mého Boha, neboť dům vašeho Boha je zbaven obětních darů a úliteb. Uložte

půst, svolejte slavnostní shromáždění … do domu Hospodina, svého Boha, a úpějte k Hospodinu…

Navraťme se k Bohu celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvýš milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. Kdo ví, nepojme-li ho opět lítost a nezanechá-li za sebou požehnání, a zase budou obětní dary a úlitby pro Hospodina, vašeho Boha. …uložte půst, svolejte slavnostní shromáždění! Shromážděte lid, posvěťte sbor, sezvěte starce, shromážděte pacholátka i kojence od prsů, ať vyjde ženich ze svého pokojíku a nevěsta ze své komůrky. Ať mezi chrámovou předsíní a oltářem pláčou kněží, sluhové Hospodinovi, ať prosí: „Ušetři, Hospodine, svůj lid, nevydávej své dědictví potupě, ať nad nimi nevládnou pronárody. Proč se má mezi národy říkat: ‚Kde je jejich Bůh?‘“ (Jl 1. – 2. kap., zkrác.)

V dvojici s Duchom Svätým

J. Stupka

(Zamyslenie nad R 8, 12 – 15)

Duch Svätý je v nás a s nami. Žijeme svoj život síce ako všetci ľudia, ale ak sme v krste prijali Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, dostali sme podľa zasľúbenia Svätého Ducha. Sme dvojicou. Naše telo je svätým priestorom, chrámom Ducha Svätého. Život sa stane miestom pre dvoch. Duch Svätý je v nás, nie sme sami. Väčšinu dňa si túto skutočnosť neuvedomujeme. Keď to domýšľame prakticky, môže to byť trochu nezvyčajné až zvláštne. Ľuďom je prirodzenejšia samostatnosť. Milujeme súkromie. Radi zostávame sami svoji. Nechceme alebo nevládzeme slobodne žiť v duchovnej dvojici. S Duchom Svätým vždy nespolupracujeme. Praktizujeme tichý, nenápadný alebo aj svojhlavý útek do súkromia. Nezaujíma nás, čo na naše myšlienky a postupy hovorí Pán. Avšak ako kresťania fungujeme len v dvojici: „Nie sme sami svoji, patríme Pánovi."

Možno si myslíme, že by pre nás bolo lepšie, keby sa Duch Svätý správal ako dozorca. Veľmi rázne by nás zastavil a hneď priamo upozornil alebo aj pokarhal: „Ako sa to správaš? Stále si robíš, čo chceš, zmýšľaš a konáš po svojom. Pritom si vierou prijal, že budem tvojím Učiteľom, Radcom, že ti budem pripomínať slová a skutky Pána Ježiša. Nedbáš na to a vytláčaš ma zo svojho života!" Spravidla to nebýva takto. (V zriedkavých prípadoch sa prejaví výchova a napomenutie Božím Duchom aj podobným, priamym spôsobom. Ale to býva len vo chvíľach zvláštnej milosti a je na Božom rozhodnutí, kedy podobne priamo zasahuje a riadi život človeka.)

Duch Svätý je ako holubica. To nám naznačuje, že aj pri jemnom prejave nášho nezáujmu, ľahostajnosti alebo vzdoru nás Duch Svätý opúšťa, odlieta ako holubica. Keď ho nepotrebujeme, zarmútený odíde. Keď sa spoliehame len na seba a chceme ísť vlastnou cestou, nevnucuje sa nám. Rešpektuje slobodné rozhodnutie človeka, tak ako to nevie urobiť nikto z nás. (Ani v cirkevných zboroch vo svojej prirodzenosti si často nevieme vážiť slobodu iného.)

Milujem s ničím neporovnateľný spôsob Ducha Svätého. S plachosťou holubice sa vzdiali, zarmútený odchádza, ale neprestal mať o nás záujem. Je Duchom zhovievavosti a vernosti. Jedinečné a oslobodzujúce! Nemáme dočinenia so „sudcom", ale s Duchom zhovievavosti. Nenakladá s nami podľa našich prestúpení, ale je milostivý. Aj keď sme zarmútili Ducha Svätého, On sa nás nevzdáva, neurazí sa ako človek, nezatrpkne a nevylúči nás zo svojho pôsobenia. Nechápem to. Priznávam, že neviem oceniť čistú, nezištnú zhovievavosť nášho nebeského Otca. Podobne sme na tom všetci. To sa z pohľadu človeka nedá pochopiť.

Avšak dôležitejšie ako pochopiť Božiu trpezlivosť a vernosť je zažiť návrat pod pôsobenie Božej milosti. Nebuďme zábudliví, spomalení oneskorenci, keď poznáme a snáď aj milujeme slová Pána Ježiša, ktorými nám do podobných situácií hovorí: „Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia! (Lk 11, 13) Zarmútili sme Ducha Svätého, musel sa od nás vzdialiť? Niet lepšieho riešenia ako kajúcne, v dôvernej modlitbe, prosiť o nové naplnenie a bezvýhradné vedenie.

Keď sa v pokání vzdáme svojej samostatnosti, Duch Svätý sa bez výčitiek ihneď ujíma vedúceho postavenia v dvojici. A čo bolo od počiatku v Božom úmysle, platí opäť. Vzťah synovstva je obnovený: „**Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, sú synmi Božími**." Duch Svätý, Radca, začne ihneď konať a pripomína, doslova vkladá do nášho srdca slová Pána Ježiša: *Neodplácaj zlým; vykroč druhú míľu; dávaj a dostaneš; odpúšťaj a ozdravieš pod Božím odpustením; buď dobre zmýšľajúci; nepriateľstvo premáhaj láskou, inak všetko pokazíš; netráp sa o zajtrajšok; nesúď; modli sa a čiň dobre...!*

Keď Svätému Duchu prenechávame skutočne prvé, vedúce postavenie, dochádza k nečakanému zvratu života v dvojici. Duch umlčí, umŕtvi skutky tela a začíname skutočne žiť. Nemusíme už poslúchať svoje telo, nemáme pocit, že by sme niečo zmeškali, stratili, alebo premárnili. Žijeme v pravde naplnený život.

„**Lebo ste nevzali ducha služby, aby ste sa zase báli...**"

V niektorých „službách" balansujeme medzi odvahou a bojazlivosťou; dôverou v Božiu pomoc a obavami, že sa budeme blamovať, že veci pokazíme, že nemáme obdarovanie, a pod. Tieto obavy môžu viesť k tomu, že sa napríklad prestávame jeden o druhého zaujímať a vzájomne spolu komunikovať. Často si neslúžime preto, lebo sa bojíme hovoriť medzi sebou aj o našich zlých pohnútkach, príčinách a ich následkoch. Strach a bojazlivosť nás vyraďuje z duchovného boja proti zlu v nás aj okolo nás. A pritom Duch Svätý nás voviedol do synovského vzťahu s nebeským Otcom, aby sme si v cirkevných zboroch vzájomne, bez strachu, slúžili evanjeliom. Božie slovo nás vyzýva, aby sme konali medzi sebou činy Božieho dobrodenia. Ale pri službe Božím dobrodením je súčasne potrebné opúšťať zlé návyky a zastaviť pôsobenie skutkov tela. To je v spoločenstve veriacich ťažko možné bez vzájomnej komunikácie a bez slobodných rozhovorov aj o nepríjemných veciach. Neraz je potrebné presmerovať naše myslenie a návyky na priame Božie myšlienky. Avšak tejto službe sa vyhýbame, lebo je spojená s rizikom nepochopenia, odmietnutia, ba až urážok. Ale ak nevstúpime do konfrontácie so zlom a hriechom, stratíme motiváciu hľadať Božie dobrodenie.

Boj s hriechom však nie je práca ľudská, ale duchovná, a preto ju nemôžeme konať bez modlitby. **„Nevzali sme ducha služby, aby sme sa zase báli, ale ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče!"**

Aj modlitba bezprostredná a dôverná, v duchu synovstva, zostane tajomstvom. Avšak slávny, všemohúci Boh je naším Otcom, najlepším Otcom. Už nie sme sirotami na síce krásnom, ale komplikovanom a zlom svete. Čo bolo v našich modlitbách viazané len mŕtvym rituálom, čo bolo umelé, sa zmení na dôverný rozhovor dieťaťa s Otcom. Silená a trpná, inokedy predstieraná modlitba, vyústi do života, ktorý je otvorený Božej prítomnosti. Modlitba v duchu synovstva teraz nebude pre nás záťažou ani vynútenou povinnosťou, ale doslova dychom duše.

Príťažlivé a potrebné sa nám stanú denné a konkrétne modlitby. Napríklad:

Utíšenie v duchu synovstva otvorí naše srdcia k zvelebovaniu Pána a plesaniu nad spasením. Pod krížom si obnovujeme svoje obrátenie. Utvrdzujeme

sa, že naše dlhy sú splatené a naše meno je pred nebeským Otcom čisté. Sme milovaní a môžeme za každých okolností milovať a príkladom života pozývať blížnych na miesto, kde nám bol darovaný nový život: „V kríži len, v kríži len, všetka moja sláva, cestou k tomu, ktorý mi život z kríža dáva.“ (Bratské piesne 324)

Duch Svätý nám v modlitbe sprítomní slovo Pánovo: „Dosť má deň na svojom trápení.“ So zvláštnou, jedinečnou radosťou vykročíme v ústrety aj trápeniam dňa a prijmeme ľudí, ktorí nám ich spôsobujú. V moci Ducha Svätého vinníkom rýchlo a zo srdca dokážeme odpustiť a nebude nás ťažiť ich previnenie voči nám. V utíšení a zmocnení Svätého Ducha odoláme túžbam po vplyve a po ovládaní iných. Zanechávame žiadosť manipulovať s ľuďmi.

Nakoniec v duchu synovstva začneme objavovať hodnotu každého človeka. Aj nás si zamiloval Boh, keď sme boli mŕtvi v previneniach, a spolu nás oživil s Kristom. Odmenou za Boží pohľad na ľudí bude radostné spolužitie, „prívetivosť kresťanov známa všetkým ľuďom“. Kde sa objaví kresťan, tam musia končiť nepriateľstvá, hnevy, zvady a závisť. Okolie sa doslova obohatí o vzácnych a zaujímavých ľudí.

Denné spolužitie s Duchom Svätým. Sme dvojicou, nerozlučiteľnou dvojicou, v ktorej jemu prislúcha vedúca úloha. A modlitba v duchu synovstva ovplyvní aj zavše nudnú, inokedy riskantnú všednosť. Každý deň prežijeme v hojnej miere a v plnosti, lebo Kristus v ňom tvorí všetko nové. Zaželajme si odvahu a vytrvalosť k životu vo dvojici.

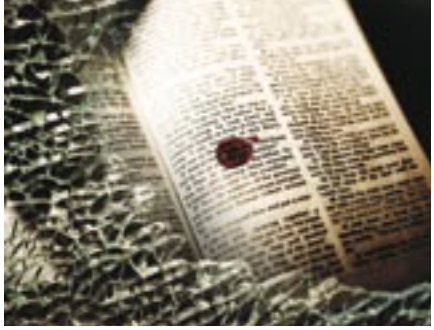

MÁ BŮH ODPOVĚĎ NA KAŽDOU MOU OTÁZKU?

David Wilkerson

[19. května 1931 – 27. dubna 2011]

Věřící, který si přeje potěšit Boha svým modlitebním životem, musí vyřešit následující otázku: „Má Bůh všechno, co potřebuji? Anebo musím jít pro odpověď někam jinam?“

Zdá se, že je to jednoduchá otázka – taková, kterou není ani potřeba pokládat. A většina křesťanů by okamžitě odpověděla: „Ano, samozřejmě věřím, že Bůh má všechno, co potřebuji.“

Ale ve skutečnosti o tom mnozí nejsou přesvědčeni! Říkáme, že tomu věříme. Zpíváme o tom chvály a na toto téma se i káže. Avšak když udeří krize a nám se zdá, že Bůh neodpovídá, pak fakticky nevěříme, že On má to, co potřebujeme!

Pavel prohlašuje „Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství ve slávě v Kristu Ježíši“ (Filipským 4, 19). Pán má ve své zásobárně nadbytek, kterým uspokojí každou naši potřebu!

Proč v Ježíšově podobenství žena s problémem neustále obtěžovala nespravedlivého soudce a žádala ho o spravedlnost?

Protože věděla, že on jediný má moc a autoritu pro řešení jejího problému. Nemohla jít k nikomu jinému (viz Lukáš 18, 1-8).

Kéž bychom měli takové vnitřní poznání, že jediný Pán Bůh má vše, co potřebujeme; pak bychom se již nikdy zbytečně neobraceli na jiné zdroje. Hospodin je spravedlivý a svatý Soudce a má veškerou moudrost, moc a autoritu pro řešení jakéhokoli problému, kterému čelíme.

Pán Bůh se po čtyřicet let pokoušel přesvědčit Izraelce, že v ničem nebudou mít nedostatek – že On bude jejich neustálým zdrojem a pomocí: „Hospodin, tvůj Bůh, ti přece žehnal při veškerém tvém počínání. Zná tvé putování touto velikou pouští. Už čtyřicet let je Hospodin, tvůj Bůh, s tebou a nic ti nescházelo“ (Deuteronomium 2, 7).

Pán Bůh říkal: „U mne neexistuje žádný nedostatek. Mám všechno, co budeš kdy potřebovat!“

„Hospodin, tvůj Bůh, tě totiž uvádí do krásné země…v ničem nebudeš mít nedostatek…tam budeš jíst do sytosti…“ (Deuteronomium 8, 7-10).

Dnes nás Hospodin přivádí do naší Zaslíbené země – ke Kristu!
Ježíš je pro nás místem, kde není nikdy žádný nedostatek.
Představuje plnost božství v těle.

http://www.worldchallenge.org

Misia sa deje mimo kostolov a modlitební

Vzbore žijú veriaci. Ich kresťanská viera a relevantnosť kresťanstva sa neprejavuje na bohoslužbách, ale v živote mimo kostola a bohoslužobných priestorov. Skutočná bohoslužba začína až vtedy, keď prekročí prah kostola smerom von. Až tu sa uskutočňuje chtiac alebo nechtiac autentický dialóg viery s kultúrnym a hodnotovým prostredím. Až táto autentická bohoslužba (život mimo bohoslužobných priestorov) je nositeľom kresťanského života. Len Bohom premenení ľudia žijúci evanjeliom vo svojich životných kontextoch tak, že vnášajú hodnoty evanjelia do všetkých oblastí svojho života (rodina, zamestnanie, zábava, oddych, šport atď.) sú skutočným produktom cirkvi. Len ľudia, ktorí konajú v nenáboženskom prostredí ako premenení a evanjeliom ovplyvnení, sú schopní ukázať dôveryhodnosť evanjeliovej zvesti a konať tak misiu cirkvi: zjavovanie Boha v skutkoch lásky. Ich životy, naše životy, čítajú ľudia, ktorých kdekoľvek a kedykoľvek stretávame, ako Písmo a v nich majú objaviť, prečítať niečo z Božieho charakteru.

Aby sme pomáhali tomuto cieľu, je potrebné budovať otvorené zbory aj pre ľudí, ktorí ešte do zboru nepatria s viacdimenzionálnym modelom zborového života, kde okrem liturgických formálnych stretnutí sú aj iné, menej formálne stretnutia, a tak je zbor zároveň rodina + predstavenie + domov + na emócie bohaté spoločenstvo + mládež + dorast + besiedka +...atď. s významnou angažovanosťou laikov. S týmto súvisí aj naša nová kultúrna situácia s výzvou na predefinovanie hraníc cirkvi. Preto misijné a evanjelizačné kampane môžu byť vyvrcholením, špeciálnou príležitosťou, pomôckou alebo doplnkom každodennej misie – Božieho zjavovania sa cez jednotlivých kresťanov, členov zboru. Podobne aj aktivity misijných organizácií, ktoré vykonávajú špecifické misijné projekty, sú síce veľmi dôležité, ale zásadne len pomocnou a podpornou službou existujúcim cirkevným zborom. Je potrebné ju využívať a podporovať, lebo spravidla sa špecializuje na niektoré činnosti, ktoré jednotlivci sami nikdy nedokážu (napr. zahraničná misia, systematická práca s médiami atď.), alebo na ktoré jednotlivé zbory samostatne nemajú kondíciu (napr. vydavateľská činnosť, hudobné podujatia a pod.). Teda rozmanité misijné organizácie môžu byť pragmatickým a efektívnym doplnením, nikdy však nie náhradou misijného života zboru či cirkvi, presnejšie jeho členov.

Ondrej Garaj

Autor je riaditeľom kresťanského združenia Ježiš pre každého v Leviciach a predsedom Evanjelickej aliancie v SR

Hle, činím něco docela nového

Vdávala jsem se ve svých 29 letech, v roce 1998. Manžel je o 5 let starší. V dětství, ve svých deseti letech jsem prožila velikou Boží milost, dotek zastavení, aniž bych si to v tu chvíli uvědomila. Byla jsem několikrát operovaná kvůli prasklému slepému střevu. Během druhé operace byl můj život v ohrožení. Z neznámých příčin jsem měla poraněnou hlavní tepnu v pravé ruce, a to tak, že mi v ní lékaři hledali jehlu. To vedlo k trombóze, ruka byla studená, téměř bez citu. Hrozilo, že mi jí amputují. S houkáním sanitky mne převezli do plzeňské nemocnice. Jsem vděčná Pánu, že mi tu ruku zachoval. Musela jsem ležet na zádech nehybně asi tři týdny. Kvůli hadičkám, které jsem měla v nohou, v druhé ruce, sondu v nose a cévku. Byla jsem tam moc sama, rodiče za mnou nepustili. Vůbec jsem se častěji cítila sama, a i to později napomohlo k tomu, že jsem se rozhodla pro Pána Ježíše. To, co jsem prožila, bylo takové zpomalení a uvědomění si, že život není jen samé juchů a hopsa hejsa, bezstarostný. Od té chvíle jsem byla vděčná za každý den života. Tehdy jsem ještě neměla jistotu odpuštění hříchů a osobní vztah s Pánem Ježíšem, i když jsem se k němu už každý den modlila, asi bych nepřišla do nebe. Velká Boží milost byla, že jsem Pánu mohla svěřit svůj život o rok později při podzimní evangelizaci s bratrem Janem Kriškou na Pačíně, při jeho výzvě. Ozývaly se v tu chvíli ve mně dva hlasy. Satan mi říkal: „Máš ještě čas, nechoď tam, budeš vypadat jako blázen, budou se ti smát, jsi slaboch.“ Ten druhý hlas, Ježíšův, mi říkal: „Pojď nyní, a já ti dám to, po čem toužíš. Abys už nebyla sama. Nemusíš mít příště příležitost.“ Zeptala jsem se maminky, jestli mám jít dopředu, a ona řekla ano. Kdyby řekla ne, ještě nechoď, bylo by asi vše ztraceno. Pán Ježíš Kristus mi dal sílu a zvítězil. V slzách pokání a opravdové modlitbě jsem Ho prosila o odpuštění svých hříchů a očištění mého srdce, aby do něho vstoupil a byl se mnou. I když jsem tomu všemu úplně nerozuměla, v tu chvíli jsem prožila něco nádherného, čemu porozumí jenom ten, kdo to prožije a kdo to chce prožít.

Do mého srdce vešla trvalá radost, láska a pokoj, tak jak jsem to nikdy dříve nezakusila. A když jsem potom vstávala z pokleku od modlitby, měla jsem jiný pohled na svět, pohled Božíma očima, znovuzrozená, a věděla jsem, že patřím cele Pánu Ježíši, že jsem jeho a On můj. Stal se mým nejlepším přítelem, Pánem a osobním Spasitelem. Dal mi jistotu věčného života. O rok později, v roce 1981, jsem byla pokřtěna na Pačíně bratrem kazatelem K. Kucem. Začal mi krásný, nový a dobrodružný život s Pánem Ježíšem, v Jeho výchově. Přeji každému, i když tomu všemu nerozumí, aby předal svůj život Pánu a prožil osobně znovuzrození, pro svoji věčnou záchranu. Toto vše píši k Boží slávě. Vím, že bez Jeho vůle, milosti a ochrany bych tu už nebyla.

V roce 1981 jsem byla poprvé po těch operacích na léčení ve Františkových Lázních.

Později jsem tam byla ještě jednou po svatbě. Léta utíkala, vše jsme s manželem kladli do Božích rukou, nic jsme si u Pána nevynucovali. V pětatřiceti jsem byla úspěšnou podnikatelkou, práce pohltila můj čas, ale něco jakoby scházelo. Okolo mne se vdávaly a ženili mladší, a co chvíli jsme se dozvídali zprávu, že tam a tam se narodilo miminko. Potěšilo mě to a přála jsem jim to, i když u nás nic. Jsem ráda, že mě Pán Bůh chránil od toho, že bych zoufale toužila po děťátku, i když občas jsem si posteskla. Vdávala jsem se s tím vědomím, že zřejmě nebudu mít děti. Nabízeli nám různá vyšetření a také umělé oplodnění. To jsem vždy odmítala a říkala jsem těm všem lékařům během těch téměř deseti let, že pokud někdy otěhotním, bude to Boží zázrak. A dodávala jsem, že jenom Pán Bůh dává děti, život, dýchání a všechno. Jím se hýbeme a jsme živi. Apoštol Pavel napsal, že se raději chlubí nemocemi a tak podobně to cítím i já, protože Pán to vše mění v mém životě na dobré. Přesto všechno, jako prasklé slepé střevo, po něm srůsty, jeden funkční vaječník, neustálé gynekologické záněty (z nich mne Pán uzdravil během konference kurzů Alfa), jsme s manželem doufali a těšili se, že má Pán Bůh s námi ohledně miminka svůj plán. Ale to ještě nějaký rok přešel. Kromě toho mi ještě zjistili lékaři poruchu štítné žlázy – hypo, myomatickou dělohu, trombofilnost, což prý brání normálnímu početí. Miluji verš – Římanům 8, 28. „Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému - totiž těm, které povolal podle svého záměru.“

Během těch let manželství jsme se museli několikrát stěhovat. Naposledy v roce 2007, když jsme museli opustit služební byt, se nám z Boží milosti a úžasné péče podařilo koupit vlastní domek. Paní, která ho prodávala, se modlila, aby ho mohla prodat věřícím lidem.

V té době jsem měla ranní zaměstnání a večer moje podnikání. Vlivem toho jsem zhubla asi o 10 kg, na 67 kg. Připadala jsem si jako ve svých osmnácti letech. To vše bylo v Božím plánu, protože později jsem nabrala 20 kg. Už nějakou dobu mne tehdy pobolívalo v břiše a u lékaře na gynekologii jsem nebyla asi 2 roky. Rozhodla jsem se tam tedy zajít. Lékař mi zjistil, že mám dělohu plnou myomů, a řekl, že mi tedy ten sval vezmou. Dodal, že pokud chceme mít dítě, zbývá jediná možnost, zkusit umělé oplodnění. Po čtyřicítce s vámi nikdo nebude chtít nic dělat a musí se to draze platit. Za dva měsíce půjdete ještě na ultrazvuk a potom mi řeknete, jak jste se rozhodla. To bylo ultimátum! Zhrozila jsem se, že bych měla už v těchto letech přijít o dělohu. S manželem jsme občas uvažovali o adopci, že někomu pomůžeme z dětského domova. Po tomto ultimátu jsme se modlili a rozhodli se, že tedy podstoupíme umělé oplodnění. Ale Boží plán byl jiný. On se chtěl oslavit v mém životě a také se oslavil, ve svém čase a bez

lékařské pomoci. Je Bohem zázraků. Ano, co je nemožné u lidí, je možné u Boha, našeho Pána. Jen jsem stála tiše v úžasu s bázní a radostná, jaký je Pán, když mi za dva měsíce lékař v nemocnici na ultrazvuku řekl, že jsem těhotná a několikrát mi to opakoval. Řekla jsem mu, že je to Boží zázrak v mém životě. Sestřička, která celá léta věděla o všem, co jsem prodělala, celá červená. Lékař mi sdělil, že těch myomů tam mám „pekelně“mnoho, jen aby to miminko vydrželo. A mně přišla na mysl řeč Pána Ježíše k Petrovi, že na té skále zbuduje svou církev a brány pekelné ji nepřemohou. Tak jsem to přijala jako Pánovo ujištění, že to vše bude v pořádku a dobře to dopadne. Můj gynekolog byl zprávou o tom, že čekám najednou miminko, docela překvapený, a tak jsem mu mohla říci, kromě jiného, že Pán Bůh je Bohem zázraků. Později mi řekl, že mám vzorové těhotenství. Dala jsem mu i nějaké letáčky z BTM.

Na konci roku 2007 jsem si vytáhla verš na rok 2008: „Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ (Izaiáš 43,19). A následně k desátému výročí naší svatby nám Pán daroval krásnou zdravou holčičku – Žalm 139,13-16.

Po dvou letech, v roce 2010 mi můj gynekolog dal opět poukaz na vyšetření ultrazvukem do nemocnice. Vyšetřující lékař mi tam řekl, že mám úplně zdeformovanou dělohu a že by se tedy mohla odstranit. Můj lékař mi pak nabídl, že by šly operativně odstranit ty největší myomy o průměru 5 cm, ale protože jsem ještě kojila, odmítla jsem to. Už jsem chtěla rozdat všecky věcičky po miminku, ale Boží plán byl opět jiný. V té mojí zdeformované děloze začal Pán opět utvářet něco nového, malého človíčka, zaslíbenou holčičku, které teď v září 2011 byly už dva měsíce. Je krásná a zdravá. Je dalším důkazem o Boží moci pro všechny. U ní jsem dostala úžasné ujištění, že to dobře dopadne. Na počátku jsem ucítila uvnitř takové uzavření, že Pán Bůh po něm zavřel, jako tehdy dveře záchranného korábu po Noemovi až do určitého času. A tak se ztotožňuji s biblickými ženami, které musely dlouhou dobu čekat, a kterým Pán Bůh tak jako mně ke stáru požehnal a daroval děti. Žalm 113, 9: „Neplodnou obdařuje rodinou, matka se z dětí raduje!“ Haleluja! On má všechno ve svém čase. Jemu všechno patří a bude patřit na věky – dík, čest i sláva.

Ilona Svobodová,
BJB Karlovy Vary

Vďaka Bohu? Žiaľbohu? Na cieľovej rovinke

Michal Csanda

Cestoval som z Bratislavy do Nových Zámkov. Vo vlakovom kupé sme sedeli dvaja. Váhavo sme sa pustili do reči. Vysvitlo, že máme nielen spoločnú cestu, ale sme aj rovesníci (r. 1936) a dokonca sme v rovnakej dobe vojenčili, a to v tých istých kasárňach! Ale nedokázali sme sa na seba rozpamätať. Nuž, bolo nás tam veľa a odvtedy ubehlo už päťdesiatštyri rokov. Náš rozhovor pokojne a zľahka plynul. Nelamentovali sme ani nad pomermi, ani nad zdravím a vynechali sme aj obligátne „dobré už pre nás iba bolo”. Len s miernym smútkom sme skonštatovali, že sedemdesiatpäť rokov, to je už definitívna staroba, a že už bežíme na cieľovej rovinke. Nepredstavili sme sa jeden druhému, ale na rozlúčku mi nečakane môj „známy” položil otázku: „Kedže je už život zhruba za nami, a už aký bol – taký bol, ako ho môžeme zhodnotiť? Vďaka Bohu, že tento život je už preč, alebo žiaľbohu?”

Táto otázka ma prekvapila a priznám sa, že mi nedala pokoj. Ako vyhodnotiť svoj vlastný život? V živote som to vysoko nedotiahol. Tak čo bilancovať? Ale keď už bežím na cieľovej rovinke, snáď je načase obzrieť sa späť. Aký bol teda ten môj život?

Radostné detstvo sa skončilo v roku 1945, keď bol koniec vojny. Znie to možno ako paradox. Ale ja som mal vtedy deväť rokov, ocko mi zomrel, ostali sme tri deti s mamou a ja som z nich bol najstarší. Takže ten rok bol začiatok nášho nešťastia. Navyše, prišli sme aj o náš skromný majetok. Ako sedemnásťročný som musel ísť „dobrovoľne” pracovať do baní na desať rokov, i keď som v živote nebol trestaný. Ale to som v tých časoch nebol sám. Z baní som sa neskôr dostal do práce v chemickom priemysle, čo bolo, ako sa hovorí „z dažďa pod odkvap”. Ako som vtedy rozmýšľal? Pýtal som sa: „Bože, prečo?! Komu som čo spravil? Za čo mám byť ja vďačný?” Taký bol vtedy postoj môjho srdca.

Kedy prišla zmena? Na začiatku šesťdesiatych rokov, keď som z rádia počúval besedu o význame a zmysle ľudského života. Obsadenie besedujúcich bolo hviezdne – samí akademici, dokonca aj dvaja nositelia Nobelovej ceny. Beseda sa niesla v duchu vtedajšej doby, t. j. zmyslom a cieľom ľudského života je budovať nový svet, bez zbraní, celosvetový mier a samozrejme, rovnosť a blahobyt pre každého. To

si mohli ušetriť, to sme čítali aj v novinách. Všetci sme to poznali, ale nikto to nebral vážne. No na záver besedy sa prekvapujúco ozval jeden z nich (ten s Nobelovou cenou) a povedal: „Ak neuznávame a neprijímame kresťansko-židovské učenie, tak ľudský život, a to či už ide o osobu, alebo o celé ľudstvo, nemá žiadny zmysel, má iba veľmi neurčitý a v konečnom dôsledku i neurčiteľný trend.” Ten výrok ma šokoval (a ostatných v štúdiu tiež), ale zároveň u mňa naštartoval hľadanie nového zmyslu života, môjho života. Skrátka, od tejto chvíle sa môj život začal pomaly, nebadane meniť. Počas nasledujúcich rokov som spoznal, že ľudský život, a teda aj môj život, je Boží dar, a to ten najväčší, aký sme mohli dostať. Ďakujem zaň Darcovi a Jemu som aj zodpovedný. Uveril som, že golgotský kríž nie je mýtus, ale maják. A Tomu, kto na tomto kríži visel, nie som neznámy a On ma môže a aj prevedie z časného života do večného.

To pre mňa malo taký význam ako kedysi pre námorníkov sextant. Pomocou sextantu námorníci vedeli zistiť svoju polohu a aj to, či idú správnou cestou a či sa neodchýlili. Ale vynájdením sextantu búrky z mora nezmizli, a podobne aj môj život bol i ostal plný búrok.

Čo som sa však naučil veľmi dobre, je, že keď neviem byť s niečím spokojný, musím byť aspoň zmierený. Otázka teda pre mňa znie, či som za môj život Bohu vďačný, alebo som s ním iba zmierený.

Dlho som sa nevedel rozhodnúť, pretože tých búrok v mojom živote bolo predsa len príliš veľa. Na konci mi pomohla matematika a jej iracionálne veličiny. V duchu som si predstavil, že keby mi Darca života pred mojím príchodom na svet ukázal celý môj život a povedal by mi: „Mám pre teba tento život, tak ako ho vidíš, vyber si – berieš či nie?” Čo by som povedal, ako by som sa rozhodol pri svojom terajšom poznaní, keby rozhodnutie záviselo len odo mňa? Takto: „Beriem a vďaka Ti za to, môj Bože!”

ZBOROVÝ DEŇ V LEVICIACH

Mária Weissová

Bola to veľká vďaka malého zboru Tomu, ,,ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, – akoby nám nedaroval s ním všetko?“ (Rim 8, 32) Áno, dal nám aj to, čo náš zbor veľmi potreboval.

Čím menší zbor, tým má väčšie finančné problémy. Staré nefunkčné okná a dvere našej modlitebne spôsobili v zime veľký únik tepla. Preto sa výmena okien a dverí stala cielenou realitou, a nie iba akousi vzdialenou túžbou. Brat Ján Tóth priam horel za túto vec. Modlil sa, organizoval. Náš Nebeský Otec nám pomáhal. Brat Paľko Demjanič mladší našiel firmu, ktorá vyrábala okná a dvere za prijateľnú cenu.

Práca sa naplno začala 4. júla 2011. Obmurovku okolo okien a dverí urobili naši bratia Demjanovičovci – senior a junior. Pracoval každý: muži ťažšie práce, ženy posluhovali a pripravovali pre všetkých vynikajúcu stravu. Vážne chorí i my, tzv. nemožní, sme mali možnosť, ba vnútornú nutnosť – modliť sa.

Keď práce vrcholili, čakali sme zazvonenie zvončeka radosti a vďaky, doľahol však k nám zvuk smutnej zvesti: Pán si 7. júla povolal k sebe dlhoročného člena nášho zboru brata Pavla Šuhaja v 83. roku života. Náš drahý Pali báči miloval svojho Pána i nás všetkých. Stačil pohľad do jeho očí a cítili sme to. On nekázal slovami, ale prácou svojich obdivuhodných zručných rúk. Po rozlúčke s bratom sme prácu dokončili. Vo vymaľovanej modlitebni bol vzduch citeľne čistejší a sviežejší. Bolo v nej cítiť atmosféru radosti a vďaky. Rozhodli sme sa našu radosť prežiť spolu na zborovom dni v sobotu 3. septembra. Deň sa začal vo vynovenej modlitebni vrúcnymi piesňami vďaky. Spievali sme ich síce jednohlasne, no vďačnosť srdc ich zmenila na slávnostný chorál. Nasledovala ďakovná úvaha na základe Žalmu 105, verš 1 – 7, po nich nasledovali ďakovné modlitby. Po modlitbách sa začal voľný program pod stromami a prístreším na dvore modlitebne.

Pohostenie bolo vynikajúce: náš obľúbený baraní guláš, grilované dobroty a množstvo slaného i sladkého pečiva. Atmosféra bola skutočne bratsko-sesterská.

No čakala nás ešte ďalšia „špecialita“. Brat Mirko Garai nám premietol niekoľko starých filmov z rôznych zborových slávností. Videli sme, čo urobí šestnásť rokov v pozemskom živote: niektorí už odišli do večnosti, z detí sú dospelí, dospelí zostarli. No sme šťastní nádejou, že spejeme do večného domova, kde naše oslávené telá nepodľahnú starnutiu.

Na tento náš deň vďaky nám svietil náš Pán jagavým slnkom. Až po jeho západe sme sa rozišli s radosťou a vďakou v srdciach.

40. jubileum našeho zpěvníku

R. Novák

Zpěvník duchovních písní Bratrské jednoty baptistů v Česku i na Slovensku s názvem „Bratrské písně“ slaví 40. výročí od svého vzniku. Obsahuje bohoslužebné zpěvy v jazyce českém i slovenském. Byl vydán Ústřední radou starších Bratrské jednoty baptistů v Praze 1971 jako druhé rozšířené vydání. Bližší údaje jsou uvedeny na jeho první stránce.

Pro množství přípravných prací před jeho vydáním jsem byl tehdy přizván do redakce jako spolupracovník. Redakční práce postupují velice pomalu. Proto jsme jásali, když zpěvník uzřel světlo světa a dnes můžeme hovořit o 40. jubileu – latinské slovo „iubilare“ znamená jásat, plesat, oslavovat.

Tehdy jsem jásal také a jásám celých čtyřicet let nad zdařilým a krásným dílem. Těšilo mě, že písně ve zpěvníku jsou zapsány v notách. Vycházejí ze zdravých biblických základů, jednoznačně oslavují Pána Boha a volají člověka k Pánu Ježíši Kristu, Spasiteli, Pastýři a Pomocníku.

Kolik těchto písní, přinášející evangelium, mi v životě posloužilo! Například: „Pojď ke Spasiteli, pojď ještě dnes“; „Ach, krev že svoji proléval“, „Až práci všechnu zde složím“, „Co činí Bůh, vše dobré jest“, „Den již dohasíná“, „Dokud proseb hlas zní kol“ a mnohé jiné písně i ve slovenštině.

Jásejme při tomto „jubilování“ vděčně vstříc Bohu a vzpomeňme ty, kteří dnes již jásají v Nebi u svého Pána. Na jejich památku a také z vděčnosti za jejich dílo by jistě bylo pěkné vzít v klidu do rukou zpěvník a podle rejstříku autorů projít všechna ta jména bratří a sester, kteří se tehdy podíleli na vydání zpěvníku.

Na závěr uvádím jedno svědectví o tom, jak pěkně a kladně působil náš zpěvník i na cizí, nevěřící lidi. Před rokem 1989 přicházel do jednoho našeho sboru na bohoslužby důstojník naší tehdejší armády. Často docházel i se svou mladou manželkou ve své blyštící se uniformě. Upřímně přiznal, že není věřící, protože nikdy o Božích věcech nic neslyšel. Ale proti víře nic nenamítal. Dodal, že ho přitahují i písně našeho zpěvníku s jejich melodiemi a zpěvy. Občas dokonce sám usedl za harmonium a doprovázel nás při společném zpěvu.

To hlavní na všem bylo, že pozorně naslouchal kázáním Božího slova. Nemyslím, že to bylo nadarmo. Vždyť víra plyne ze slyšení evangelia: Řím 10, 17.

Ať tedy lidé slyší Boží slovo i z našich písní.

Vzácné jubileum

Sedmdesáti let společného života se 26. 7. 2011 dožili manželé Božena a Miloslav Provazníkovi z vikýřovického sboru BJB.

Bratr Miloslav Provazník se narodil v roce 1920 na Michalovce na Volyni (dnešní Ukrajina) jako potomek českých pobělohorských exulantů. V roce 1925 se mohly některé z těchto rodin přistěhovat do mladého Československa. Baptistická rodina Provazníkových se usídlila v Hviezdoslavi na Žitném ostrově na Slovensku. V roce 1938 však museli svůj nový domov pod tlakem Maďarů opustit a přechodně se přestěhovali do Kratonoh poblíž Hradce Králové. Asi po roce se opět stěhovali, a to do Kamence u Holic v Čechách. Zde již měla rodina Provazníkových opět možnost se zúčastňovat shromáždění, a to v pardubickém baptistickém sboru.

Sestra Božena, rozená Dušková, pochází z katolické rodiny z Kratonoh. Narodila se v roce 1923. V jejích dvanácti letech jí zemřel tatínek a za čtyři roky i maminka. Pak odešla do služby do Holic. Zde měla opět příležitost se setkávat s Miloslavem Provazníkem. Známost vyvrcholila svatbou (1941). Novomanželé se odstěhovali do Kratonoh, kde měli k dispozici jednu světničku.

V roce 1945 se rodiče Provazníkovi odstěhovali do Vikýřovic. Pro Miloslava a Boženu našli volný byt na starém statku v Rapotíně, poblíž vikýřovické modlitebny. Tam se mladí v roce 1946 přistěhovali. Při evangelizaci Bohatcových a sestry Hudáčkové v roce 1948, uvěřila Božena v Pána Ježíše Krista. Tentýž rok byla společně s dalšími patnácti pokřtěna a stala se členkou vikýřovického sboru. Dosud se z Boží milosti téměř každou neděli zúčastňuje společných shromáždění, v kterých nechybí její modlitba díků za mnohé, ale i proseb za děti a mládež. Její manžel uvěřil a byl pokřtěn v dalším roce. V posledních měsících se ze zdravotních důvodů již shromáždění nezúčastňuje.

Sedmdesát let společného života manželů Provazníkových. Je to veliká Boží milost. I po sedmdesáti letech společného života si mohou manželé Provazníkovi ještě nyní vzájemně pomáhat a povzbuzovat se. Ještě mohou spolu číst Bibli a duchovní literaturu. Přejeme jim hodně Božího požehnání do dalších dnů.

Vikýřovičtí

90 rokov a stále radostná

Pri príležitosti nádherného jubilea dožitých 90 rokov sme navštívili našu milú sestru Zuzanu Kóšovú, našu tetu „Zuzuľku“, ako ju mnohé z nás oslovujeme.

Bol nádherný slnečný septembrový deň a tak sme aj ju našli nádhernú (v svojom veku), usmiatu a radostnú sedieť vonku na terase synovho domu, kde momentálne býva a požíva ich lásku a starostlivosť, nakoľko posledný rok je pripútaná na lôžko alebo invalidný vozík. I napriek tomuto zdravotnému stavu sú jej ústa plné vďaky a chvály nášmu Pánovi za všetko, čo prežila, a za všetkých, ktorí jej ležia na srdci.

Už v mladosti dala svoj život Pánovi Ježišovi a trvá to až podnes. Verne a pravidelne sa zúčastňovala spoločných zhromaždení a sesterských stretnutí, kde chýbala len zriedkakedy. Zato nám chýba veľmi, i jej prekrásny hlas, ktorým oslavovala Pána.

V ten septembrový deň sme prežili milú chvíľu so sestrou Zuzuľkou a sme ňu vďační Pánu Bohu. Bola nám mladším dobrým príkladom vo vernosti i v pracovitosti.

Milá sestra Zuzuľka, do ďalších dní Vám prajeme Božie požehnanie a Jeho dotyk v každej chvíli Vášho života.

Vaše sestry z Bernolákova.
Ku gratulácii sa pridáva celý zbor Bernolákovo.

„Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Blahoslavení, ktorí perú svoje rúcha a činia jeho prikázania, aby mali právo k stromu života a aby vošli bránami do mesta.“

Zjavenie Jána 22,14 – 15

Krize v Somálsku

Výkonný výbor BJB vnímá naléhavost situace somálských uprchlíků a vděčně přijímá aktivitu a program pomoci BWA. Na základě výzvy k finanční podpoře, kterou BWA zaslala členským baptistickým jednotám, rozhodl správce Krizového fondu (komise ve spolupráci s VV) o příspěvku ve výši 1000 dolarů. Přestože VV nevyhlašuje sbírku, je možné se k pomoci pro somálské uprchlíky připojit, předně v modlitbách, ale také finančním darem. Pro tento účel mohou zájemci (sbory i jednotlivci) zaslat svůj příspěvek na Krizový fond BJB s poznámkou „Somálsko“. Číslo účtu: 63112309/0800, variabilní symbol 911857 pro jednotlivce, pro sbory číslo sboru + 911857.

Všechny takto obdržené prostředky budou zaslány BWA a použity na pomoc somálským uprchlíkům.

Luděk Šíp, tajemník VV

Baptisté jsou připraveni pomoci somálským utečencům

BWAid, humanitární a rozvojová část BWA, darovala počáteční částku 15 000 dolarů na pomoc somálským utečencům. Více než 12 milionů lidí se ve východní Africe snaží přežít nejsušší období za posledních 60 let, které tento východní Roh Afriky zažil. Sucho způsobuje rozsáhlou ztrátu úrody, devastuje dobytek a zapříčiňuje tak masivní nárůst cen potravin. Nejhůře je zasaženo Somálsko. Krizi čelí 3,7 milionu lidí a stovky tisíc z nich prchají do okolních zemí, do Etiopie, Keni a Džibuti. Etiopie, Keňa a Džibuti jsou také zasaženi suchem a nedostatkem vody, stejně jako Súdán, Jižní Súdán a části Ugandy. První částku 5 000 dolarů dostane etiopský sbor Addis Kidan v reakci na žádost jejich tajemníka Kifle Shibreho, aby mohli pomoci alespoň některým z tisíců Somálců, kteří proudí do země. Další část, 10 000 dolarů, obdrží Cooperative Baptist Fellowship (BCF), členská organizace BWA ve Spojených státech, pro pomoc uprchlíkům v Keni, kam tisíce Somálců utíká před hladem. Vedoucí CBF je momentálně v Keni a provádí vyhodnocení rozdělení vodních zdrojů v jednom z utečeneckých táborů na etiopské hranici. Vedoucí BWAid, Paul Montacute, povzbuzuje baptisty, aby štědře darovali do fondu právě na tyto a podobné potřeby. „Už jsme obdrželi mnoho dotazů a darů od baptistů z různých koutů světa. Tyto první dary pro CBF a Addis Kadan pomohou práci začít, ale pro dlouhodobý provoz programu je třeba mnohem více prostředků.“

Informační servis BWA

Blízký východ a porodní bolesti Mesiáše

Tak jistě se *cítící* Blízký východ se zřítil znenadání do chaosu. To nás nesmí překvapit, protože Amos 3,7 říká Hospodin, který řídí dějiny, že On Sám všecko, co se bude dít, zjeví předem Svým služebníkům a prorokům. Také Pán Ježíš dle Marka 13, 23 chce svým učedníkům – a tak i nám – všecko zjevit dříve, než to nastane.

Národy Blízkého východu jsou doslova zbudované na písku. To znamená, že průmyslové státy, které jsou závislé na těch na písku vybudovaných státech, protože pod jejich pískem leží ta tolik žádaná ropa, jsou v nebezpečí – jakmile ropné prameny vyschnou – že spolu s nimi budou hospodářsky stržené do propasti.

Ne nadarmo použil Pán Ježíš to podobenství o dvou stavbách, jedné na písku a o té bezpečné, vybudované na skále. Hospodinem vyvolený národ Izrael (Dt 7, 6) a Pánem Ježíšem vykoupená Církev (Zj 5, 9) jsou vybudované na té věčné skále Boží (Mt 16, 18).

S těmi politickými převraty vypukla teď na Blízkém východu nová éra. Na konci každého devítiměsíčního těhotenství nastanou porodní bolesti jako "poslední období", nazývané „poslední doba", „poslední dny", neboť po poměrně klidných 8 měsících těhotenství, začínají na konci bolestivé stahy, kterým věřící říkají „porodní bolesti Mesiáše".

Porodní bolesti se skládají:

1. Předzvěsti
2. Stavící bolesti
3. Otevírací bolesti
4. Vypuzovací, které jsou zároveň
5. Vytlačovací bolesti

Bolesti nelze přesně vypočítat na den a hodinu, trvají různě dlouho. Proto ani já tady nebudu uvádět žádné časové údaje.

Převraty na Blízkém východě náleží k závěru Božího plánu spásy. Protože v této oblasti dříve nebo později všecko nějak souvisí s Jeruzalémem, patří ty převraty k těm porodním bolestem Mesiáše.

Porodní bolesti vždycky začínají *předzvěstmi (poslíčky)*, tak ani ten Hospodinem pro poslední dobu zaslíbený židovský stát Izrael nespadl z nebe, ale je aktem porodu. Po devíti měsících těhotenství, historicky srovnáno po více než 1700 letech, kdy se Židé nevraceli domů na Sión, nastaly teprve v 19. století ty *předzvěsti bolestí*:

1857 založil Moses Montefiore v Jeruzalémě první židovskou osadu.

1862 vyzval Moses Hess Židy ve své knize *Řím a Jeruzalém* k návratu na Sión.

1878 založili Židé v Eretz Izrael své první město, které nazvali *Petach Tikwa – Brána naděje.*

1896 napsal Theodor Herzl svůj nástin programu pro *Židovský stát.*

1897 se konal v Basileji první celosvětový židovský kongres.

1917 potvrdila Anglie jako mandátní mocnost na Blízkém východě svou *Balfourovou deklarací* zemi Izrael jako národní domovinu židovského lidu. Když se v roce 1945 celý svět dověděl o rozsahu cíleného ničení Židů, ukázala se nutnost zřízení židovského státu. Nastaly tak *stavící bolesti*, kdy se hlavička plodu dostává v děloze do definitivní polohy. Stalo se to 14. května 1948, kdy David Ben Gurion vyhlásil stát Izrael. Pak po válce o nezávislost, kterou v únoru 1949 Izrael vyhrál, se v roce 1949 stal Izrael členským státem OSN. Tím dosáhl Izrael pevné pozice, tzn. *stavícími bolestmi* zaujal své Hospodinem zaslíbené postavení.

Otevírací bolesti začaly v červnu 1967, kdy Izrael dobyl Judeu, Samařsko, Golany a biblickou část Jeruzaléma s Chrámovou horou. Do této fáze spadá v roce 1973 Jomkipurská válka a 1993 dohoda, v níž OOP uznává existenci státu Izrael, požaduje však za to založení palestinského (arabského) státu. Tím se otevřela až dodnes trvající vyjednávání o vyřešení dvou států.

Nyní prožíváme *vypuzovací bolesti*, charakteristické cílem islamistů a Palestinců vyhnat Židy z Jeruzaléma a Palestiny. Podle nich nemají Židé nejmenší právo žít ve Svaté zemi. Je tedy třeba je vyhnat, což se nejdříve zkouší na diplomatické cestě. Pokud se to nezdaří, pak budou pokračovat Svatou válkou.

Ty poslední a největší bolesti, vytlačovací, kdy Izrael bude křičet „Hory, padněte na nás, už to nevydržíme!" nastanou bezprostředně před příchodem Mesiáše. Ty bolesti nepovedou ke smrti, ale k radostné události – příchodu Mesiáše ve veliké moci a slávě k vykoupení Izraele.

Ludwig Schneider
Israel heute srpen /září 2011 str. 28,
překlad z němčiny:
L. Hallerová

KDE JSTE, JERUZALÉMČANÉ?

Co by kamenem dohodil od našeho bytu, stával před osmi lety malý trpasličí domek, který patřil arabskému řediteli západojeruzalémského křesťanského svazu mladých mužů (YMCA). Říká se, že domeček prodal anglickým Židům za dva miliony USD, kteří ho za další 2 miliony USD přebudovali. Přicházeli z Manchesteru jen na vysoké sváteční dny, aby svaté dny oslavili ve svatém městě. Zlomyslníci vyškrabali na vchodové dveře nápis *Ghosthouse* (Dům duchů). Teď dům za 15 milionů USD prodali jiným Židům, kteří také žijí v diaspoře, tzn. že dům je nadále prázdný, obydlený novými majiteli jen o vysokých svátcích. Takových *vil duchů* – k velké lítosti jeruzalémského starosty Nira Barkata – je v celém Jeruzalémě 11 600!

Teď odstartoval kampaň: „Rozsviťte v Jeruzalémě světla!"(www.lightson.jerusalem.muni.il)

Kampaň vyzývá majitele těchto domů, kteří je používají jen o svátcích nebo o dovolené, aby je pronajali studentům nebo osamělým vojákům. Ti se zaváží, že se o domy budou vzorně starat a pokaždé zmizí k rodičům a příbuzným, když se majitelé vrátí. Na celou proceduru dohlíží manažérský servis.

V našem sousedství jsou čtyři taková obydlí duchů, takže z naší terasy zažíváme stále se opakující scénář. Nepotřebujeme vlastně kalendář, protože před každými svátky (Channuka, Pesach, Roš Hašana či Sukkot) nastoupí tam úklidová četa. Klepou se koberce (neluxují), nábytek se zbavuje prachu, krásný porcelán se vystaví do vitrín a zahradník ze sousedství pokaždé nasází na terasu čerstvé květiny. Že už jsou zase tady, poznáme podle jejich hlasitého modlení. Jeden k tomu dokonce používal tlampač, to ale sousedé nevydrželi. Když nakupují Francouzi, je obyčejně u pokladny zácpa, protože u zelináře hledají lanýže a v supermarketu nenajdou žádné ústřice. Američané si myslí, že všechno znají a při tom si pletou křepelky s kuřaty a moruše s ostružinami. Všichni však žasnou, jak je ve Svaté zemi ovoce a zelenina dobrá a čerstvá. Když se jich někdo zeptá, proč vlastní tak drahé byty, vždyť pro těch pár dní několikrát do roka by mohli klidně bydlet v hotelu? Odpovídají: „Jdu na jisté číslo!" Pokud by v jejich zemi vypukl antisemitismus, mají už v Izraeli svůj útočištný hrad připravený k nastěhování. A jak je vidět, jsou ty byty duchů lukrativní investice. Po třech dnech jsou už zase pryč a básní v Londýně nebo v Paříži o svém domově na Sión.

Ludwig Schneider
Israel heute srpen /září 2011 str. 39,
z němčiny přeložila:
L.Hallerová

ICEJ ČR:

Proč podporujeme Izrael

Mojmír Kallus předseda ICEJ ČR.

Mottem Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém (International Christian Embassy Jerusalem – ICEJ) je verš z proroka Izajáše (40:1–2): „Potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho služby se naplnil, odpykal si své provinění. Vždyť z ruky Hospodinovy přijal dvojnásobně za všechny své hříchy.“

Tento biblický verš obsahuje dvě výzvy:

1.Potěšovat židovský národ;

2.Ohlašovat židovskému národu Boží záměry.

ICEJ podporuje Izrael, protože jej milujeme, jsme jeho dlužníky a snažíme se poslouchat Boží slovo. Nesnažíme se naplnit nějakou agendu spojenou s očekáváním konce věků, nýbrž stojíme na biblických zásadách. Sionu ohlašujeme, že jeho obnova v moderní době není historickou náhodou, nýbrž naplněním Božího slova (Ez 36: 24 – 26, Lk 21:24). Izrael čeká slavná doba, přestože před úsvitem mohou přijít ještě těžké časy. Avšak tato vize neselže a z židovského Jeruzaléma bude vycházet slovo Hospodinovo a „národy se již nebudou učit boji“ (Iz 2:1 – 4).

Ježíš řekl, že „spasení je ze Židů“ (Jan 4: 22) a Pavel potvrzuje, že vše, co je nám křesťanům drahé, přišlo od židovského národa (Řím 3: 1 – 2, 9: 1–5, 15: 27). Jsme vskutku jejich dlužníky a Izrael dnes více než kdy dříve potřebuje naši podporu, modlitby a službu potěšování.

Zveme vás, abyste se stali našimi partnery v tomto velkém díle. Připomínáme vám, abyste se při návštěvách naší stránky modlili za Boží záměry s tímto lidem a za Jeruzalém. I to je příkaz Písma (Žalm 122: 6, Iz 62: 6 – 7). Kdo tak činí, bude požehnán.

www.icej.cz /www.krestandnes.cz

V Iráku ubylo kresťanů

Vlna násilností nedávno zasáhla sedmnáct iráckých měst a vyžádala si přibližně 70 lidských životů. Jedním z incidentů byl pumový útok na kostel v Kirkúku, který předznamenal druhou sérii útoků na příslušníky křesťanské komunity ve městě, ke kterým v posledních týdnech dochází. 15. srpna v 1:20 v noci nálož roztrhla jednu ze zdí kostela syrské pravoslavné církve v Mar Afram. Naštěstí při útoku nepřišli o život žádní křesťané, policisté přesto oznámili zavedení přísnějších bezpečnostních opatření pro všechny kostely ve městě. Začátkem měsíce se terčem povstalců staly další tři kostely. Přestože se nálože poblíž dvou z nich policistům podařilo zneškodnit, výbušnina umístěná před kostelem Svaté rodiny syrské katolické církve explodovala. V Iráku v současné době zůstává přibližně 334 000 křesťanů – necelá polovina ve srovnání s rokem 1991. V důsledku násilností uprchly ze země stovky tisíc Iráčanů, muslimů i křesťanů, a mnoho dalších se stalo uprchlíky ve vlastní zemi, zejména v Kurdistánu.

„Modlete se za iráckou církev. Proste, aby křesťané bez ustání upírali svůj zrak na Ježíše, vytrvali ve víře a nenechali se přemáhat únavou ani malomyslností (Židům 10, 32 – 39; 12, 1–3). Modlete se, aby Bůh potěšoval a posiloval všechny truchlící. Proste, aby zasáhl do životů iráckých křesťanů, chránil je a zachovával,“ uvádí zpráva Hlasu mučedníků.

mucednici.prayer.cz
www.krestandnes.cz

V Súdánu narůstá tlak na křesťanská společenství

Již více než sedm měsíců uplynulo od incidentu, při kterém muslimští extrémisté vypálili modlitebnu Presbyteriánské církve v Súdánu, členové společenství se však dodnes bojí scházet k bohoslužbám. Rev. Maubark Hamad uvedl, že jeho společenství ve Wad Madani od 15. ledna dodnes nedokázalo budovu znovu postavit, protože se mu nedostává finančních prostředků. Obavy místních křesťanů jsou stále intenzivnější, neboť muslimští extrémisté jim často vyhrožují ve snaze zcela vymýtit křesťanství z území označovaného jako Dar al-Islam („Dům islámu“). Vypálení modlitebny předcházelo několik výhrůžek muslimských extrémistů. Když sboroví vedoucí nahlásili případ na policii, k jejich údivu se policisté zdráhali zahájit vyšetřování. Od 9. července, kdy došlo k osamostatnění Jižního Súdánu, žijí súdánští křesťané v neustálém strachu. Pouhý měsíc poté, co si jih odhlasoval nezávislost na převážně islámském severu, byl již nárůst tlaku na křesťanská společenství a jednotlivé křesťany zřetelný. Muslimské skupiny vyhrožují likvidací modliteben, zabíjením křesťanů a úplným „vyčištěním“ země od křesťanství.

„Modlete se, aby Bůh svou církev v Súdánu posiloval. Kéž ochraňuje křesťany od jakékoli újmy a dává své církvi růst ve věrnosti i v počtu. Proste jej, aby křesťany obdařil milostí, aby se dokázali vyrovnat se ztrátami a překonat veškeré obavy. Vyprošujte jim touhu po společném scházení a vzájemném povzbuzování. Proste, aby jednali jako skuteční svědkové evangelia,“ uvádí zpráva Hlasu mučedníků.

mucednici.prayer.cz
www.krestandnes.cz

Pražský festival VOX 011 vyhlašuje soutěž Nová tvář

Soutěž festivalu VOX 011 Nová tvář je určena pro české či slovenské skupiny nebo jednotlivce, jejichž autorská tvorba odráží křesťanský pohled na život a svět.

Zapojit se může interpret, který doposud nevystoupil v hlavním programu festivalu VOX a nestal se vítězem této soutěže v minulých letech, finalisté na 2. a 3. místě se soutěže zúčastnit mohou. Pražský festival VOX 011 vyhlašuje soutěž Nová tvář Kapely a interpreti se mohou hlásit od 1. srpna 2011 do 11. listopadu 2011. Organizátoři doporučují přihlásit se do 1. října 2011, kdy bude spuštěno divácké hlasování. Hlasování bude možné do 11. listopadu 2011 a bude probíhat formou SMS zprávy s kódem vybraného interpreta.

Pište na mailovou adresu vox@signaly.cz a k mailu označenému „Nová tvář“ připojte: název kapely (jméno interpreta), jméno kontaktní osoby, spojení (mail, telefon, poštovní adresa), odkaz na webové stránky (maximálně tři – např. oficiální stránky plus youtube, bandzone nebo myspace apod.) Organizátoři doporučují také zaslat foto s vyšším rozlišením a profil kapely s rozsahem max. 1000 znaků, který bude umístěn na internetových stránkách festivalu.

Dva nejúspěšnější interpreti vzešlí z SMS hlasování vystoupí v půlhodinovém setu na letošním ročníku festivalu VOX 011 (honorář 1000 Kč, cestovní náklady nebudou proplaceny). O absolutním vítězi soutěže rozhodne publikum přímo na festivalu a vítěz získává možnost vystoupit na příštím ročníku se svým programem ve stejné délce jako ostatní kapely.

www.krestandnes.cz

Skončíme vydávanie Zrnka?

V našej redakcii veľmi vážne prehodnocujeme ďalšie vydávanie prílohy pre deti – Zrnko. Nepodarilo sa nám získať nových redaktorov pre jeho prípravu, rovnako ohlasy zo zborov a besiedok sú minimálne. Skôr než však urobíme definitívne rozhodnutie, dávame vám šancu zvrátiť naše úvahy o zastavení jeho vydávania. Všetkých vás – ktorí Zrnku fandíte a je pre vás užitočné – prosíme, ozvite sa a dajte nám o sebe vedieť. Ak sa nám podarí nájsť aspoň dvoch redaktorov, ktorí by sa s radosťou a novou invenciou vedeli a chceli na vydávaní Zrnka zúčastňovať, budeme radi v príprave a vydávaní Zrnka pokračovať.

Ďakujeme.
Stano Kráľ,
šéfredaktor

Křesťané a Židé v Turecku získají zpět svůj majetek

Turecká vláda se zavázala navrátit majetek, který před 75 lety zabavila menšinám. Křesťanské a židovské organizace tak budou moci zpátky získat stovky budov včetně kostelů, obchodů nebo škol. Turecká veřejnost a tisk rozhodnutí vlády komentují jako revoluční vstřícný krok směrem k náboženským menšinám. Turecko bývá často za svůj postoj k menšinám kritizováno, dlouhodobě je pod tlakem cizích zemí a převážně Evropské unie. Samotní zástupci menšin se začali o svá práva nedávno prát. O majetek přišli křesťané a Židé v roce 1936 tak, že všechny menšinové organizace musely sepsat seznam svého majetku a neměly nadále právo kupovat další. Tyto nemovitosti pak připadly státu. Takové vyvlastnění ovšem odporovalo mezinárodním dohodám i základním lidským právům. Zástupci menšin, především Řekové, Arméni a Židé se v posledních letech začali obracet na Evropský soud pro lidská práva a žádali o odškodnění. Turecko na základě rozhodnutí tohoto soudu už muselo zaplatit stovky tisíc eur těmto menšinám. Právě množící se soudní spory mohly být kromě silného mezinárodního tlaku jedním z důvodů, proč se nakonec turecká vláda k navrácení majetku, který čítá několik set nejrůznějších budov, rozhodla.

J. Urbišová, J. Chum, E. Presová,
www.nabozenstvi.com

Kde je církev?

Sdružení evangelikálních teologů (SET) upořádalo v pondělí 3. října 2011 Teologické fórum na téma Kde je církev? s podtitulem Ekumenická eklesiologie. Čím je církev konstituována? Místem konání byla budova sboru Církve bratrské v Praze 1. Toto ekumenické teologické fórum bylo reflexí dokumentů a biblických přístupů k otázce: Kde je církev? V roce 2007 byl vydán dokument vatikánské kongregace pro nauku víry, který rozčlenil církve do více kategorií. Především protestantská seskupení se ozvala se svými námitkami.

„Tentokrát máme možnost nad pojetím církve vést dialog nejen se zástupci protestantských církví, ale také církve katolické a pravoslavné. Srdečně Vás zveme do této laboratoře dialogu, kterému svou záštitu dala Ekumenická rada církví v ČR," uváděla pozvánka.

Na teologickém fóru bylo možné zakoupit dosavadní sborníky Evangelikální fórum za sníženou cenu 100 Kč. Členové SETu mají též 20% slevy na všechny knihy vydané nakladatelstvím Návrat domů, které bylo možné objednat přímo na setkání.

Po ukončení Teologického fóra se konalo krátké členské shromáždění SET.

R. T. Čižmár /www.krestan.dnes/
redakčně aktualizováno

SVĚTLO PRO UGANDU

benefiční koncert plzeňského gospelového souboru

TOUCH OF GOSPEL

sobota 29. října 2011

Kulturní dům Peklo, Pobřežní 10, Plzeň

začátek ve 20.00 hodin

Celý výtěžek z dobrovolného vstupného a prodeje knihy "Perla, která se zvedá z prachu" bude určen na podporu rozvojové a humanitární pomoci v Ugandě. Tuto knihu si můžete také objednat předem na stránkách občanského sdružení ACET a vyzvednout si ji osobně na koncertu, kde bude příležitost si ji nechat od přítomných autorů podepsat.

Akce se koná pod záštitou Jiřího Kuthana
radního města Plzně pro oblast sociálních věcí a zdravotnictví

Pořádá Bratrská jednota baptistů ve spolupráci s ACET ČR, o. s.

www.plzen.eu | www.acet.cz | www.bjb.cz | www.tog.cz

Dva pohledy na porozumění Božímu uzdravení

Boží uzdravení ve Starém zákoně, v době Ježíšova působení i v současnosti, je něco, čím se v rovině teorie více či méně zabývá nejen každá teologická fakulta, či seminář, nýbrž i každý kněz, kazatel či pastor. Tváří v tvář lidské bolesti, nemoci a utrpení v kontrastu k Božím zásahům, které jsou zaznamenány v Písmu, se tomuto tématu nemůžeme vyhnout, chceme-li k věci přistupovat poctivě. Z historického i ze současného působení církve je patrné, že se daným tématem množí služebníci zabývali a zabývají i po stránce praktické.

Pokus Pavla Hejzlara uchopit problematiku Božího uzdravení formou dialogu (přesněji qintalogu, počítáme-li k jednotlivým protagonistům i samotného autora práce) je pokusem vysloveně zdařilým.

Hejzlarův pohled na dogmatiku i praxi jednotlivých směrů Božího uzdravení je pohledem poctivým, zdravě kritickým, nadto i laskavým. Jako určité základní archetypy jednotlivých směrů služby uzdravení zde slouží čtyři známí služebníci, pocházející z prostředí probuzeneckých kruhů.

Jsou představeni v širokém záběru – počínaje katolickým knězem až po protagonistu Hnutí víry (Francis MacNutt, Agnes Sanfordová, Kenneth E. Hagin a Fred F. Bosworth).

Porozuměl-li jsem správně východiskům i závěrům, pak cílem, který autor sleduje, je odhalení a zdravá kritika slabých stránek problematických tezí jednotlivých směrů a zároveň kultivace potenciálních následovníků praktikujících víru v Boží nadpřirozené zásahy v oblasti uzdravení.

Přestože jde o rozsáhlou srovnávací studii, je kniha napsána velice srozumitelným jazykem. Názory a výklady jednotlivých protagonistů jsou samotným autorem uváděny do vzájemného kontrastu či harmonie, a to jak v širším věroučném kontextu křesťanské tradice (její katolické i protestantské větvi), tak i v kontextu vzájemného myšlenkového i věroučného „opylování“ jednotlivých služebníků. Velmi podnětné jsou autorovy osobní úvahy, které svědčí o hluboké znalosti předkládané látky. Jako vysloveně užitečné se mi jeví průniky do historické křesťanské dogmatiky, která se jednotlivými tématy uzdravení a jejich vztahu ke spáse člověka zabývá. Škoda, že konzervativní křesťanská interpretace (případně ortodoxní či chasidská interpretace židovská) soudobého fenoménu uzdravení je autorem poodsunuta stranou. Jako vysvětlení lze přijmout skutečnost, že bychom se patrně pohybovali již v rozsahu encyklopedického díla.

Na druhou stranu je nutné přiznat, že přes srozumitelnost nejde rozhodně o čtení jednoduché, které by nabízelo laciná vysvětlení. Pro porozumění jednotlivým směrům, celkovému kontextu i závěrům rozdílných probuzeneckých křídel nauky o Božím uzdravení (chcete-li dogmatice), je nutné se textem poctivě prokousat, což se v některých pasážích může zdát poněkud zdlouhavé.

Na knize Pavla Hejzlara je znát, že vychází z disertační práce: téma zpracovává vědecky precizně, obsahuje velice bohatý poznámkový aparát a rejstříky – tedy něco, co překládané knihy podobného zaměření a rozsahu u nás pohříchu postrádají. Nepatrným nedostatkem práce je absence české literatury, která je k danému tématu a autorům dostupná.

Práci Pavla Hejzlara považuji za objevnou a doporučení hodnou pro ty, kdo se tématem – po stránce teoretické i praktické – chtějí zabývat solidně, a to i ve vztahu víry v uzdravení k nosným křesťanským tématům, jakými jsou ospravedlnění a spása.

Autorovi nelze popřát do budoucna nic lepšího, než aby i jeho případné další práce byly stejně solidní, fundované a čtivé.

Pavel Hejzlar, Dva přístupy k Božímu uzdravení, př. Pavel Hejzlar, formát A5, 284 strany, pevná vazba, barevný obal, vydal Emet, Praha 2010.

Petr Plaňanský
(pastor KS Nymburk)

NOEMI - ZOZNAMKA PRE KRESŤANOV

Prihlásených je viac ako 2100 kresťanov hľadajúcich životného partnera (z toho 800 zo Slovenska,1300 z Čiech). Organizujeme tiež pobyty pre nezadaných.

Internetová registrácia:
www.noemka.com **e-mail:** info@noemka.com

Poštová registrácia: Noemi, Na Mušce 1124, 534 01 Holice, ČR
Pre zaslanie podrobných informácií a prihlášok do poštovej registrácie:
Pošlite nám prosím SMS so svojou adresou na tel. +420 777222877 (alebo môžete adresu poslať poštou / e-mailom).

Obchôdzky

**Večer sa ku každej posteli načiahnem,
každej strapatej hlávke bozk vtisnem,
tu a tam perinu napravím,
potom nadýchnem sa a modlitbu vyslovím,**

**aby ich Boh v noci chránil
a ranným svetlom bezpečne zobudil,
a múdrosť mi dával po celý deň,
pri práci a hre On sprievodcom bol len,
nech vo všetkom, čo som a urobím,
podobu Krista zobrazím.**

Gladys Seashore

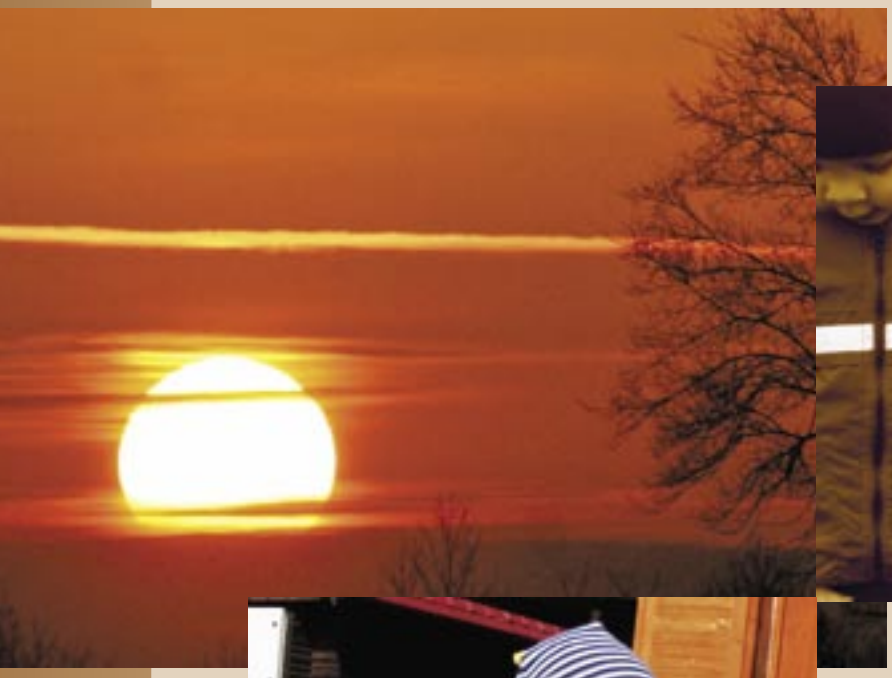

Za fotografie publikované v tomto čísle
pekne dakujeme.
Ich autormi sú:
V. Fajmon, J. Hrivňáková, L. Kešjar,
www.christianphotos.net
www.creativemyk.com
BigPhoto

8
2011

ZRNKO

Detská príloha časopisu Rozsievač Rozsévač

ročník 9

Belší ako sneh

Príbeh na pokračovanie

(Podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová)

Otec aj stará mama boli v ten večer Lucienovi veľmi vďační. Posadili ho ku krbu a popíjali horúcu čokoládu so švajčiarskymi koláčikmi. No viac než čokoláda hriala Lucienovo srdce láska. Stará mama cítila, že je vhodná príležitosť na rozhovor o Pánovi Ježišovi. „Stará mama, otec," oslovila ich Annetta so slzami v očiach, „dnes večer som poprosila Pána Ježiša, aby vošiel do môjho srdca. A On naozaj prišiel a priniesol so sebou aj lásku. On môže urobiť to isté aj pre teba, Lucien, ak to budeš chcieť." „Ja som to už spravil," stručne odpovedal Lucien a v očiach sa mu zaleskli slzy šťastia.

Lucien bol šťastnejší než kedykoľvek predtým. Večer sa modlil: „Drahý Bože, ďakujem Ti za spasenie. Prosím, ukáž mi, ako môžem Annette dokázať, že mi je veľmi ľúto, čo sa stalo Danimu." Odpoveď prišla v okamihu, bola to myšlienka, ktorú mu vnukol Svätý Duch.

A čo ten slávny chirurg, ktorý je práve v dedine? Mnohým mrzákom pomohol znova chodiť, tak to Lucien počul. No lekár mal už na druhý deň odísť. Ak má Danimu pomôcť, tak Lucien sa s ním musí stretnúť ešte dnes večer. Vonku je metelica, takže zajtra ráno asi nebude možné dostať sa do dediny. Lucien sa rozhodol konať okamžite. Znovu sa obliekol. Veď bol vonku už aj v horšom počasí, ako je toto. Nechal matke odkaz a odišiel hľadať lekára pre Daniho.

Bola už neskorá noc a Lucien bol dosť unavený. U Annetty sa zdržal príliš dlho. Sneh a mrazivý vietor bodali Luciena do tváre. Cesta bola pustá. No teraz mal Lucien Priateľa, ktorý bol neustále s ním. Na toho Priateľa sa obracal v modlitbe aj v týchto chvíľach, keď sa na svojich lyžiach pomaly posúval vpred. „Drahý Bože," modlil sa Lucien, „zdá sa, že sa mám ešte čo učiť. Myslel som, že to zvládnem sám. No veľmi Ťa potrebujem. Pomôž mi, prosím, dostať sa k lekárovi a daj mi tie správne slová, aby bol ochotný pomôcť Danimu. Rob zo mňa každý deň silnejšieho kresťana a prosím, drahý Bože, daj, aby som vedel pomáhať iným ľuďom. Amen." Keď sa Lucien konečne dostal až k hotelu, zostalo mu iba toľko sily, aby zašepkal lekárovo meno. Potom omdlel. Slúžka, ktorá začula Lucienove slabé klopanie, bežala rýchlo po lekára. Chlapca položili do postele, ale bol príliš vyčerpaný na to, aby im dokázal vysvetliť, prečo vlastne prišiel. Až ráno si lekár pozorne vypočul Lucienov príbeh. Chlapcova odvaha ho dojala a keďže aj on sám nosil v srdci lásku Pána Ježiša, prisľúbil, že aj napriek vysokému snehu pôjde do hôr. V dedine zostane o deň dlhšie.

Annetta sedela v kresle s vyloženou obviazanou nohou a veľmi ju prekvapilo, keď zrazu videla, ako sa otvárajú kuchynské dvere a v nich stojí Lucien s neznámym mužom. Keď sa rodina dozvedela, prečo vlastne lekár prišiel, chalúpka vysoko v horách sa naplnila nádejou.

Mesiace bez Daniho sa zdali nekonečné, no šťastie tejto rodinky bolo neopísateľné, keď im lekár Daniho konečne

vrátil domov. Malý Dani mohol znova chodiť! Pozvali aj Luciena, aby všetci spolu Daniho privítali. Lucienovo srdce bolo plné vďačnosti Bohu, keď lekár oznámil: „Onedlho bude Dani nielen chodiť, ale bude môcť aj behať, možno i lyžovať ako ostaní chlapci.“

Potom sa lekár otočil k Lucienovi a dodal: „A tu máte chlapca, ktorému môžete poďakovať, pretože riskoval svoj vlastný život v metelici, aby sa dostal ku mne, keď som bol u vás v dedine.“

Lucien sklonil hlavu, aby nebolo vidieť jeho slzy. Vedel, že chvála nepatrí jemu, ale Bohu, ktorý to všetko učinil. Boh si ho použil ako svojho posla. Lucienovo srdce zaplavila láska a úplne vytlačila nenávisť, ktorá tam bola predtým. Annetta nadšene objímala svojho brata. Potom sa pozrela na Luciena a povedala: „Musíš k nám chodiť častejšie a spoločne sa naučíme, ako žiť pre Boha. Chceme rásť tak, ako rastú stromy v horách, a byť silnými kresťanmi, každý deň o kúsok silnejšími, však, Lucien?“ A Lucien s úsmevom prikývol.

Dnes sme sa s Lucienom a Annettou rozlúčili. Verím, že sa vám ich príbeh páčil.

Milí kamaráti, ak máte chuť, môžete nám nakresliť Luciena a Annettu. Svoje obrázky nám pošlite na adresu redakcie Rozsievača: Súľovská 2, 821 05 Bratislava. Najlepšie z nich uverejníme v Zrnku a šikovných umelcov radi odmeníme zaujímavými cenami.

Teším sa na Vaše listy!

PÍSOMKY

Príslovia 2, 6 - 15

„Dnes to bude z matiky čistá päťka,“ povedal Števo Zuzke, keď ráno kráčali do školy.

„Tým percentám vôbec nerozumiem.“

„Ani ja,“ pridala sa Zuzka. „Ale to ešte neznamená, že bude päťka. Pozri,“ spoza manžety na rukáve vytiahla ťahák so zlomkami, desatinnými číslami a percentami.

„Mám ešte jeden. Chceš?“

„To je podvádzanie,“ namietal Števo.

„Čo je horšie? Podvádzanie či päťka?“

Števo si zobral ťahák, ktorý mu podávala a pozrel sa naň. Nebolo by ťažké odpisovať. Sedel skoro celkom vzadu a ich matikár sa cez písomku len málokedy prechádzal po triede.

„Nebudem to robiť,“ povedal Števo a vrátil ťahák Zuzke. „Viem, že by som nemal. Nie je to správne.“

„Si hlúpy,“ odvrkla Zuzka. „A nielen v matike.“

Cez písomku sa Števo zo všetkých síl snažil neobzerať sa po triede.

Nechcel vidieť, ako Zuzka podvádza.

Po vyučovaní sa ponáhľal domov.

„Ako bolo v škole?“ opýtala sa ho mama, keď sa prišiel do kuchyne najesť.

„V pohode,“ zhodnotil Števo. „Len dúfam, že som príliš nepobabral písomku z matiky.“

„Ak si sa učil a snažil si sa napísať to čo najlepšie, netráp sa tým,“ povedala mama.

Vedela, že Števovi robí matika problémy. „Zažil si dnes aj niečo pekné?“

„No, možno je to divné, ale mal som dobrý pocit, keď som písal tú písomku.

Vieš, mal som možnosť odpisovať, ale rozhodol som sa, že budem čestný.“

„Z toho sa teším,“ povedala mama. „Keď sa tak nad tým zamyslíš, mal si síce problém so skúškou z matiky, ale v podstate si zložil oveľa ťažšiu skúšku.

Bol si v pokušení urobiť niečo zlé, ale odolal si. Vedel si, čo je správne a urobil si to.

Som na teba hrdá.“

A čo ty?

Navádzajú ťa niekedy tvoji kamaráti na zlé? Vieš odolať pokušeniu alebo sa k nim väčšinou pridáš? Je veľmi múdre povedať nie. Pros Boha o múdrosť a odvahu robiť to, čo je správne.

ODOLÁVAJ POKUŠENIU!

Biblický test

Vyber si správne odpovede a otestuj svoje vedomosti z Božieho slova.

Môžeš otestovať aj svojich rodičov alebo kamarátov.

1. Ježíš se narodil:

a/ v Betlémě
b/ v Jeruzalémě
c/ v Nazaretu
d/ v Egyptě

2. Jan Křtitel zemřel:

a/ přirozenou smrtí
b/ byl setnut mečem
c/ oběsil se
d/ byl ukamenován

3. Lazar jednoho dne:

a/ onemocněl a zemřel
b/ přepadli ho a zabili
c/ spadl a zlomil si nohu
d/ překročil Jordán suchou nohou

4. Jeden z učedníků se pokusil jít po vodě, byl to:

a/ Petr
b/ Jakub
c/ Tomáš
d/ Jan

5. Kdo byl celník:

a/ Filip
b/ Ondřej
c/ Matouš
d/ Pavel

6. Ježíš nasytil 5000 lidí:

a/ 10 chleby a 5 rybami
b/ 2 chleby a 5 rybami
c/ 2 rybami a 5 chleby
d/ 5 chleby a 10 rybami

7. Učedníci, kteří usnuli, když se Ježíš modlil, se jmenovali:

a/ Petr, Jakub, Jan
b/ Tomáš, Filip, Jan
c/ Jidáš, Petr, Jakub
d/ Pavel, Tomáš, Filip

8. Kolikrát zakokrhal kohout, když Petr Ježíše zapřel:

a/ 3x
b/ 1x
c/ 2x
d/ nezakokrhal

9. Místo Ježíše dostal milost:

a/ Barabáš
b/ Bartoloměj
c/ Barnabáš
d/ Barsabáš

10. Název Golgota znamená:

a/ hlava
b/ noha
c/ tělo
d/ lebka

Správne odpovede:

1a, 2b, 3a, 4a, 5c, 6c, 7a, 8a, 9a, 10d

Hodnotenie:

10 – 9 správnych odpovedí: 1
8 – 7 správnych odpovedí: 2
6 – 5 správnych odpovedí: 3
4 – 3 správne odpovede: 4
2 – 0 správnych odpovedí: 5

Vymaľuj si

biblický príbeh!

Tak, ako sa dobrý pastier
stará o svoje ovečky,
tak sa stará Pán Ježiš
o svoje deti

(Ján 10, 11).

K	O	M	P	A	S	P	K	A	L	T	R
A	I	É	N	D	A	L	K	E	C	Z	A
L	R	E	A	G	U	J	E	L	Z	V	D
I	H	T	O	Á	D	Z	A	E	Á	U	O
S	T	E	K	M	Ž	O	K	K	P	K	V
☺	E	L	S	Ó	I	L	T	T	O	A	P
N	N	E	I	T	A	T	S	R	R	E	R
Z	G	S	N	A	R	E	I	I	Y	V	Ú
E	A	O	H	Y	I	V	O	N	H	O	D
M	M	D	O	Í	Ť	S	P	A	M	H	O

ŽIARIŤ
PRÚD
ZVUK
SVETLO
REAGUJE
OHNISKO
POISTKA
VODA
ZÁPORY
KLADNÉ
TELESO
ELEKTRINA
ZEM
MAGNET
SILA
TLAK
KOMPAS
ATÓM

Máš rád/a fyziku?

Fyzika je zložitá, ale veľmi zaujímavá veda. Niektoré slová, používané vo fyzike, sú schované v štvorsmerovke. Nájdi všetky slová, ktoré sú vypísané pod tabuľkou, a vyškrtni ich. Zostane ti 20 písmen. Tie postupne doplň na voľné čiary v biblickom verši.

Čo hovorí Pán Ježiš?

„... kto _____ ku mne _____ __.“

Ján 6, 37